

Tento (ne)všední životní příběh se odehrál na jaře roku 2011 v překrásné přírodě národních parků Nového Zélandu a v jeho odlehlých končinách. Částečně i v okolí prашných cest, silnic a dálnic. Mým mottem bylo cestovat výhradně stopem, bez použití byť jen jediného veřejného dopravního prostředku, vyjma přepravy trajektem na Severním ostrov. Do jaké míry se mi to podařilo, posuďte sami. Při tomto způsobu cestování jsem získal mnoho nových přátel, poznal mentalitu národa a vlastnosti „obyčejných“ lidí žijících v této nám tolik vzdálené zemi. Po svých jsem nachodil na trekách a silnicích se zátěží na zádech cca 35 kg téměř 800 km a 6 500 kilometrů naježdil stopem. Potkával jsem štěstí, někdy i „kliku“, sáhl jsem si však také na samé dno psychických, někdy i fyzických sil.

Největší odměnou mi bude Vaše spokojenost po přečtení poslední stránky knihy.

Jiří Karas Jůzl

NOVÝ ZÉLAND – JIŽNÍ OSTROV

(DOPISOVÁNO 7. 3.)

Je 5 hodin ráno, jsem už čtvrtý den na Jižním ostrově... Ležím ve stanu vysoko v horách, kde jsem na treku s mými přáteli z ČR, sedmdesát kilometrů od nejbližší civilizace. Ale abych nepředbíhal událostem. Protože jsem od přistání na letišti v Christchurchi neměl čas na vedení deníku, popíšu nyní sled událostí uplynulých dnů...

CHRISTCHURCH – LETIŠTĚ

Česká republika má s Novým Zélandem bezvízový styk. Pokud si někdo myslí, že po přistání na území Nového Zélandu je již „jednou nohou na zemi“, tak to zdaleka nemusí být pravda. Jako zdárný příklad může posloužit můj zážitek, po jehož absolvování na mě nezůstala nitka suchá.

Po dosednutí letadla nespěchám, nechám všechny spolucestující vystoupit a jdu s fotobatůžkem na rameni do bagážové haly, kde si vyzvednu svůj pečlivě sbalený bágel. Teď nastává nejdůležitější fáze před vstupem na půdu NZ – imigrační, pasová a celní kontrola. Z jednoho velkého lidského hada se tvoří dalších osm menších, právě tolik je pultíků, za kterými sedí důležitě se tvářící úředníci a úřednice. Všechny si pečlivě prohlédnu a zvažuji, jaká volba pohlaví by mohla být výhodnější. Za normálních okolností bych samozřejmě volil ženu, ale něco mi našeptává opak...

Jako nesmiřitelný odpůrce levice se stavím do fronty vpravo, která se dále dělí na dvě křídla. Mám spočítané, že by na mě mohla přijít řada nakonec v tom levém, umírněném, kde sedí sympatický, usměvavý chlápek. Úplně napravo je poslední úředník v řadě, odhadem 35 let. Člověk neurčitěho výrazu. Zrzavé vlasy pečlivě střižené a ulízané, dost možná zakomplexovaný týpek, ke kterému bych se rozhodně dostat nechtěl. Bohužel nejsem v pozici, že bych si mohl vybírat. Onen „krajní pravičák“ už na mě míří prstem a já mám pocit, jako by mě chtěl již předem odstřelit. Jeho pokyn je jasný. Nechci ho zbytečně pro-

vokovat, proto smekám kšiltovku a popojdu k jeho přepážce. Ještě mi bleskne hlavou, jestli můj pozdrav „*Good day*“ zněl dost přesvědčivě, podávám mu pas s vyplněným formulářem, plným nesmyslných otázek, typu – *jste, nebo byl jste někdy teroristou? Nebo – Převážíte drogy? Byl jste v posledních čtrnácti dnech v buši?* Jestli ANO, zaškrtněte ANO atd. Takových otázek, samozřejmě psaných v angličtině tam bylo dost a ani si nejsem jist, zda jsem některou nezaškrtnul v můj neprospěch. Jeho pozorná studie pasu a formuláře trvá věčnost. Chce ode mě slyšet, že vše zaškrtnuté je pravda. „*Yes*“, povídám, i když si tím nejsem stoprocentně jist. Podává mi pas a propouští mě. Poděkuji a vše ze mě rázem opadá. Docela slušně jsem se při tom zapotil a jsem moc rád, že nedošlo na složitější konverzaci, neboť mám obavy z nedostatečné znalosti angličtiny. Nejsem si jist, zdali by mohla být důvodem případného zákazu vstupu do této země. Jak se vzdaluji od přepážky, ztuhne mi v žilách krev. Vlevo za nerezovým pultem se vynoří onen zrzoun a dává mi jasně najevo, že mám jít k němu.

„*Do you speak English?*“ A je to tady! Průser! „*Very little!*“ odpovím. „*And German?*“ pokračuje. „*A little?*“ Vytáhne z kapsy mobil a volá, zpocený jsem až na prdeli. Přichází žena středního věku v civilu a spustí na mě německy, což je malinko veselejší. Rozumím aspoň přesně, co po mě chce. Klade mi otázky, na které jsem již odpověděl v dotazníku a tak začínám být hodně nervózní, přestože mám čisté svědomí. Dokonce si dovolím zvýšit hlas, neboť mi celé toto divadlo silně připomíná chování celníků na komunistických hranicích. „Mám dovolenou! Chci zde cestovat, ne pracovat!“ povídám mírně nasupeně. Musím ukázat obsah fotobatůžku, vyložím tedy na stůl objektivy, fotoaparát a veškerý fotomateriál. Zrzek přebírá iniciativu a otevírá všechny zipy a kapsy, centimetr po centimetru, vše důkladně prohmatá. „Tak u mě rozhodně drogy nenajdeš,“ říkám si pro sebe a pot ze mě leje. Ukládám vše na svá místa a žena se ptá, co jsem dělal v australské buši. „Byl jsem na návštěvě u kamaráda, a jelikož fotím rád přírodu, pohyboval jsem se i tam.“ odpovím.

Zrzek se s novým elánem pouští do důkladného průzkumu pečlivě sbaleného velkého batohu a ženu zajímá, jak budu cestovat. Dochází i na peníze, které chce

samozřejmě vidět. Ukáží jí svou VISA kartu a vysvětluji, že cestovat budu výhradně stopem a bydlet ve stanu. Vypadám jako exot, a to mě docela baví, neboť se zjevně liším od ostatních cestujících. Žena mě upozorňuje již s mírným úsměvem ve tváři, že na zdejších dálnicích se nesmí stopovat. Zní mi to, jako že mi dává dobrou radu na cestu. Toto upozornění mě částečně uklidní, neboť naznačuje, že bych mohl dostat zelenou. Chlapík ještě vyklopí celý obsah batohu a každou jednotlivou věc rozbalí, prohmátá, pročichá, a když dojde řada na stan, opět telefonuje. Za okamžik přiběhne chlap, který odnáší stan neznámo kam, až mi zatrne. Okamžitě si vybavím některé filmové scény, jak snadno lze člověka obvinít z pašování drog. Oba se ještě o něčem dohadují, poté žena odchází. Nervy mám již „nadranc“, ale nezbyvá, než trpně přihlížet, jak mi dál hraboší ve všech věcech. Do toho přinese pomocník v náručí zmuchlaný stan a položí ho na stůl vedle ostatních, již prozkoumaných věcí. Při pohledu na tu obrovskou hromadu se divím, jak se to vše mohlo vejít do batohu.

Úředník již naštěstí nemá co prohledávat a k mému překvapení se snaží dávat všechny věci zpět do báglu. Okamžitě ho zarazím a chopím se iniciativy. Konečně ze sebe vyloudil, alespoň náznak úsměvu a ukazuje, že si vše můžu sbalit. Začnu stanem. „*I miss the laminate structure!*“ upozorňuji, že mi chybí laminátová konstrukce. Za minutku už leží pruty na stole a po chvíli mám vše sbaleno, ale stále nevím, co bude dál.

Nikdy nezapomenu na ten pocit úlevy, kdy mě po téměř dvouhodinovém „uvítacím maratону“ na letišti v Christchurch náhle zrzek poplácal po zádech. Usmívá se jako sluníčko, přeje mi hodně štěstí a dokonce mi podává ruku. A že to myslí opravdu upřímně a vážně, dokazuje svými sevřenými pěstmi, ze kterých trčí dva úřednické palce. Zaplať pánbůh – směrem nahoru. „*Thank you. Good bye!*“ Je to paradox, ale za ty dvě hodiny infarktového stresu jsem ještě poděkoval, a rád!

Z LETIŠTĚ NA DÁLNICI

„Jsem volnej jak pták“! (*Freeborn Man*) To je název jedné americké písně z oblasti country, jejíž český text napsal královédvorský rodák a tramp Mirek Jaroš Skunk. Přesně tak se nyní cítím, když za sebou zanechávám první stopy na Memorial Avenue, vedoucí z letiště do středu města, kde jsou lidé stále v šoku z nedávného zemětřesení. Pohled na rozbořené domy a totálně zničené historické jádro města včetně kamenného kostela mě však rozhodně neláká

a ani není mým cílem. Tím je co nejdříve se dostat na Highway No. 1, jež směřuje do jižní části ostrova.

Potřebuji se co nejrychleji přesunout do Te Anau, centrálního střediska Národního parku Fiordland, který je největším a nejatraktivnějším národním parkem Nového Zélandu. Ještě před příchodem na vysoce frekventovanou dálnici se čtyřmi jízdními pruhy se převleču do suchého oblečení a zapomenu tak na útrapy a nepříjemné chvíle strávené v letištní hale. Krátké zastávky využívám též k orientaci podle mapy, která je nezbytně nutná. Strategie je jasná – přibližně deset kilometrů půjdu po okraji čtyřproudé třídy Russley Rd až k dálnici č. 1 a vzhledem k veliké frekvenci a rychlosti projíždějících aut začnu stopovat až za okrajovou čtvrtí Hornby. Tam, za kruhovým objezdem, mění silnice svůj směr, a tam také začíná má životní pouť – „**VELKÝ VANDR PO NOVÉM ZÉLANDU**“.

PRVNÍ STOP

Vůbec si nepřipouštím, že by mi tu mohl někdo v tak vysoce frekventovaném provozu zastavit, proto jdu těsně za bílým pruhem po levé krajnici, víc místa zde pro chodce není. Vlastně bych se tady ani neměl pohybovat. Na NZ se jezdí vlevo, a tak si budu muset způsob stopování nacvičit. Vzhledem k velkému batohu na zádech a fotobatůžku přehozeném přes levé rameno to nebude za pochodu tak snadné. Levou rukou dávám znamení a pravou přidržuji batůžek za popruh v oblasti prsou, neboť má neustále snahu sklouznout mi z ramene. Zkousím si to nanečisto na několika projíždějících vozidlech a pokračuji ve svižné chůzi, aniž bych se dál zabýval stopováním.

Již po prvních kilometrech si plně uvědomuji, že mě nečeká opravdu žádná procházka růžovým sadem. Je poměrně horko a váha, kterou nesu na hřbetě, dělá pochopitelně své. Ale moc dobře vím, že zvyk je železná košile, a je jen otázkou času, kdy mi to zevšední. Většinou mladí lidé z několika projíždějících aut na mě cosi pokřikují a následně vystrkují ruce se zvednutými palci, když těsně při krajnici, jen pár metrů přede mnou náhle zastaví auto neurčité značky.

Tři rozveselení mladíci mi nabízejí svezení a já ani na okamžik nezaváhám. Během chvilky sedím uvnitř na zadním sedadle, obklopen šíleným nepořádkem. Jsou to prázdninová studenta z Emiráťů a z jejich chování je patrné, že mají život za jeden velký mejdan. Vystupuji daleko za místem, odkud jsem měl v úmyslu začít stopovat. 10 km za kruhovým objezdem, kde již dávno silnice změnila svůj směr a tvoří výpadek z civilizační zóny. Slušná bilance!

Nový Zéland z oblaků

Courtney Loss & Olivia Rees

Michael, chlap s obrovským srdcem a hlasem medvěda

Lake Tekapo

Ještě jsem ani nezvedl ruku a jsem třicet kilometrů od letiště. Když to tak půjde dál, jsou mé vyhlídky na cestování stopem velmi nadějné.

Provoz na silnici už není zdaleka tak rušný, jako v okolí Christchurch. Nahazují na záda bagáž a s pocitem štěstí, volnosti svobodného tuláka spokojeně vykročím jako před léty, kdy jsem se vracel z Kellnerovy maringotky do rodné Kocbeře.

Po pár metrech se zastavím a poprvé zvednu předloktí s nataženou dlaní. Po hodině se štípnu, jestli to není sen, neboť vystupuji z tmavé Toyoty a jsem o dalších padesát kilometrů dál – po prvním mávnutí! Velice příjemný chlapík Ian Dampier mi pomáhá s bágly na chodník a já pořizuji snímek prvního stopařského úspěchu. S vděčností si do deníku zapisuji jeho e-mailovou adresu, abych mu mohl poslat fotografii, poděkuji a ukrajuji další kilometry.

Dle mapové tabulky „cestovní časy a vzdálenosti“ je mezi letištěm v Christchurch a městem Te Anau rovných 660 km s dobou jízdy devět a půl hodiny. Zatímco přemýšlím, kde zakončím svůj první den pobytu, zastavuje mi další auto, aniž bych stopoval. Dva mladí Izraelci jsou tu na dovolené, auto zakoupili na burze v Aucklandu, skla mají polepená inzeráty, jejichž pomocí se snaží najít kupce pro toto vozidlo, neboť za pár dní odlétají do své vlasti. Pokud auto prodají, ušetří tak prostředky, které by jinak zanechali v autopůjčovně.

Dálnici č. 1 opouštím v malém městečku Rangitata, odkud se má trasa odkloní do vnitrozemí a dál pokračuji po silnici č. 79 směrem na Queenstown, nejatraktivnější a turisty nejnavštěvovanější město Jižního ostrova. Stopuji hned za křižovatkou a po několika neúspěšných pokusech mi staví mladý pár v bílém Subaru s korbičkou.

COURTNEY LOSS & OLIVIA REES

Pokládám batoh na nákladní prostor plný pracovního nářadí a usedám na sedadlo za řídicím. Cestou se dozvídám, že měli nedávno svatbu. Jmenují se Courtney Loss a Olivia Rees a jezdí spolu denně do 150 km vzdáleného Christchurch odstraňovat škody po zemětřesení. Oba jsou zaprášení, stále ještě v pracovním oblečení a líčí hrůzy, se kterými se každý den setkávají tváří v tvář. Když se dozvědí o mém cestovatelském záměru, i oni mi vyjadřují své sympatie palci vztyčenými vzhůru. Je 19:00 a po ujetí asi třiceti kilometrů odbočíme na jedné z křižovatek doprava a zastavíme. Zajímá je, kde dnes budu spát. Odpovím, že nevím, ale že to určitě bude pod širým nebem. Řidič zařadí zpátečku, vycouvá do křižovatky

a pokračuje dalších pět kilometrů v původním směru až k dřevěnému mostu přes řeku Orari. Je to místo, o kterém usoudili, že je ideální pro mé přenocování.

S výběrem se nemýlili. Dravá řeka, široká minimálně pětadvacet metrů s absolutně čistou vodou si razí cestu mělkým, lehce přístupným kaňonem. Stojíme na mostě a já si již dopředu vybírám pohledem vhodné místo na spaní. Poté následuje opětné předání e-mailové adresy a vzdalující se Subaru ještě několikrát zatroubí, než definitivně zmizí z dohledu.

Stále ještě sedím u mostu, před sebou mám na báglu rozbalenou mapu a studuji trasu. Do Te Anau mi zbývá 500 km, a tak uvažuji, že bych se tam během zítřka mohl dostat, půjde-li vše hladce jako dnes. Začíná se stmívat, na obloze září Jižní kříž a nebe je plné hvězd. Tolik jsem se doma těšil na tento okamžik a nyní je tu. Ta správná euforie se však dostaví, až budu ležet ve spacáku, osvětlen říční koupelí, a všude kolem bude naprostá tma. Pak teprve člověka „chytne u srdce“, pohled na tu krásu nesmírnou, při které se až tají dech a kdy si člověk uvědomí spoustu věcí. Třeba, jak jsme malinkatí a nicotní v porovnání s vesmírem, nebo že jsme na tomto světě pouze na velmi krátké návštěvě... Náhle mě vyruší z rozjímání hrubý mužský hlas: „*Need help? You want a lift?*“

STOP DO FAIRLIE

Ani jsem si nevšiml, že opodál zastavilo auto, a najednou nade mnou stojí statný chlapík přibližně mého věku. Podle batohu opřeného o mostní zábradlí zřejmě usoudil, že jsem na stopu a nabízí mi svezení. Pro mě příjemný šok, nedokážu si představit, že by se mi v tuto pozdní hodinu přihodilo něco podobného u nás doma v ČR.

Začíná mi to „šrotovat v hlavě“ a optám se, kam jede. V mapě ukáže na město Fairlie, což je o dalších šedesát kilometrů dál. Nezaváhám ani chvíli a dávám přednost dalšímu posunu, ačkoliv jsem se již viděl ve vysněném bivaku pod širým nebem.

Sedím ve vytopené Toyotě a je mi naprosto jedno, kde přespím, musím ale využít každé příležitosti k co nejrychlejšímu přejezdu do Te Anau, a to se právě děje. Michael, můj nový známý, má dlaň jako medvědí tlapy a i jeho hlas zní, jakoby vycházel z medvědí hrudi. Neustále si něco brumlá, jeho bas je navíc hodně zahuhlaný. Přesto mu přitakávám svým „*Yes!*“ i když mu rozumím jen velmi málo. Zdá se mi, že se nevěnuje řízení tak, jak by měl. Po chvíli už vím, že to není zdání, neboť mé čichové buňky zaznamenaly závan

pivních výparů. Jízda zleva doprava a zpět mě nenechává klidným a po několika zastaveních, kdy dal ulevit tlaku v močovém měchýři, je mi vše jasné. Pomalu si zvykám na jeho výslovnost a částečně mu začínám i rozumět. Netají se, že pil pivo, a prozrazuje, že každý den pracuje v rozbořeném Christchurch.

Začínám mít opravdu strach, z jeho jízdy se stává docela horor. Jede velice rychle, nicméně v kritický okamžik dokáže vždy vůz srovnat. Povídá, že práce v troskách jsou psychicky i fyzicky velmi náročné, a chlapi si prý při práci i po ní musí dát v hospodě nějaké to pivo. Tomu docela rozumím, ale mám jen obavy, aby neusnul, protože je opravdu hodně unavený – a já trpím „jako kuň“...

Z jeho zahuhlaného hlasu jsem zaregistroval slova jako *house, home, night*, ale nejsem si tím stoprocentně jist. Možná to znělo jako pozvání k němu domů, kdo ví? Že by chlap chlapa, ještě k tomu zcela neznámého, a v tuto pozdní dobu zval k sobě domů?

ROSEMARY & MICHAEL

Vjíždíme do Fairlie, kde na jedné z křižovatek odbočíme doprava. Projíždíme několika menšími ulicemi, až zastavíme před domem s velikou zahradou. Na dvorku je nepořádek. Že to bylo opravdu pozvání domů, je nyní jasné a vyvolává to ve mně smíšené pocity. Mám určité obavy, zda nemám co do činění s nějakým úchylem či gayem. Pomáhá mi s báglem a já jsem velmi napjatý, co bude následovat.

V domě je všude tma. Michael mě zve dál a vede mě přímo do kuchyně, kde konečně vidím jeho obličej. Vyzařuje z něho dobrosrdečnost a upřímnost a já jsem velmi mile překvapen. Nabídne mi židli a odchází. Takový kontrast jsem rozhodně nečekal, venku nepořádek, uvnitř poklizené a čisto. Čerstvé řezané kytky ve váze na stole pohladí na duši a vnitřně uklidní.

Že zde vládne žena, je jasné na první pohled. Moje nejistota definitivně opadne, když uslyším z vedlejší místnosti ženský hlas doprovázený Michaelovým basem. Přichází usmívající se paní důchodového věku, vítá mě a představuje se jako Michaelova žena Rosemary. Přitom se stydím za určitou míru podezíravosti vůči Michaelovi. „*You want some coffee or tea?*“ ptá se Rosemary. „*I prefer tea!*“ – využiji jednoduchou větu, kterou si dobře pamatuji z kurzu. Rosemary zapne varnou konvici a vede mě do malé, příjemně chladné místnosti.

Klasická manželská postel s duchnami mi připomíná dětské prázdninové chvíle u babičky v jižních Čechách. V místnosti jsou též dva noční stolky, šatní skříň a malý stoleček bez židlí, vše velice skromné, čisté a upravené. Ukazuje

mi postel pro vnoučata, když přijedou na prázdniny, v níž budu dnes spát. Mám si odložit a jít do kuchyně na čaj. Jsem jako v Jiříkově vidění, místo pod širým nebem dnes budu spát v této přímo pohádkové ložnici.

Zasunu adaptér do zásuvky na dobítí akumulátorů mobilu, fotoaparátu a fotobanky a jdu do kuchyně. Michael mi ukazuje WC s koupelnou, poté usedneme ke stolu. Rosemary zatím připravuje jídlo a klade mi spoustu otázek – odkud jsem, jak dlouho cestuji, kam mám namířeno atd.

Od nočního pospávání na letišti v Sydney již uplynulo třicet hodin, teď je deset večer. Jsem osprchovaný, oholený a všichni sedíme společně u stolu. S Michaelem pojídáme hamburger se zeleninovým salátem a zapijíme pivem přímo z láhve. Po večeři se přesuneme do obývacího pokoje, kde Rosemary nalistuje ve velikém zeměpisném atlasu světa Evropu s Českou republikou uprostřed a chce vidět, kde bydlím. Zajímá jí, jak to bylo s rozdělením Československé republiky. Přinese notebook a já zajásám, vidím ikonu „Skype“ a zabudovanou kameru. Následuje půlhodinové spojení s domovem. Představuji svoji ženu Hanku a Bena, který když slyší můj hlas začal nepřetržitě štěkat a vrtět ocasem. Po ukončení spojení jsme si s Rosemary a Michaelem ještě dlouho po půlnoci povídali, než jsme šli spát. Ležím v posteli a přemítám, co vše se během prvního dne pobytu na NZ událo. Jakou jsem měl kliku při stopování, jak přátelsky a vstřícně se ke mně všichni chovají, o Michaelovi, dobrosrdečném hromotlukovi, jenž svým vzezřením připomíná spíš „raubíře“, ve kterém jsem se tolik spletl. Je to chlapík s obrovským srdcem, velice příjemný a jistě i hodný člověk.

Při mém rozjímání si připomenu chování mého partáka v Austrálii. Chci zapomenout, ale je to těžké, vše se mi v myšlenkách stále vrací. Každý máme své klady i zápory, ale chovat bychom se měli k sobě za každých okolností slušně, s respektem i pokorou. Nyní, s odstupem času, nacházím jedinou možnou příčinu našich neshod – měli jsme každý zcela odlišné představy o cestování! Standa zřejmě potřeboval mít společníka, který na něm bude zcela závislý, a já rozhodně nejsem ten typ. Nechci na to dále myslet, snažím se zapomenout a soustředit se na příští dny a týdny, již zítra mám reálnou šanci dostat se do Te Anau.

PÁTEK 4. 3. / 20. DEN

Vstávám v 8:00. Vyspal jsem se vskutku královsky, přesto se mi nechtělo vstávat. Jsem již osprchován a oholen, nedokážu si představit vstup do nového dne s neoholenou tváří, ať jsem kdekoliv. Z telefonu čtu zprávu ze včerejšího dne:

Nyní stále ještě sedím v kuchyni a dopisuji poslední řádky z dnešního dne. Naleju si ještě jednu sklenku vína, dopiju, zavru deník a jdu spát. Je jedna hodina po půlnoci.

NEDĚLE 13. 3. / 29. DEN

Jsem už desátý den na Novém Zélandu, mám za sebou množství nádherných zážitků a před sebou dalších padesát dní, převážně samoty, s níž jsem počítal. Společnost mám rád a na samotu si zatím rozhodně stěžovat nemohu. Ale kdoví, co přinesou dny příští. Fyzicky se cítím velmi dobře, až na ty problémy s nohama.

Začíná nádherný den, nebe bez mraků, všichni spěchají domů a úprkem hromadně opouštějí kemp – končí jim víkend! Já si v kuchyňce v klidu vychutnávám pozdní snídani, dopíjím poslední zbytek vína a balím elektroniku, která byla celou noc zapojena se všemi příslušnými bateriemi.

Vtom se objeví chlápek, v rukou kempingové hliníkové nádoby, přesně takové, jaké se používalo v ČR v době hluboké totality. Pouští se do jeho mytí, a ač si nejsem jist, je-li to opravdu Čech, povídám: „To samé nádoby mám doma.“ Zabralo to. S chlápkem to trhlo, otočil se od dřezu a povídá: „Jé, dobrý den, konečně někdo, s kým si mohu pokecat!“ „Tak to jsme na tom stejně,“ povídám. Je to Východočech jako já, pochází z Chrudimi, s manželkou jsou na návštěvě u dcery, která se na NZ usadila. Ani jeden z nich neumí anglicky, a tak jsou šťastni, jako já, že si mohou s někým popovídat. Oni míří na jih do Fiordlandu, já naopak na sever. Rozloučíme se a jdu bourat stan.

Je již 11 hodin, doba, kdy i já musím opustit kemp. Mým dnešním cílem je Národní park Aoraki / Mount Cook. Zatímco do batohu cpu poslední věci, chrudimští krajané mi mávají z odjíždějícího auta.

Jsem opět na silnici a neuvěřitelné se stává skutkem. Hned na první mávnutí mě dva mladí Američané vezou na křižovatku za město, odkud vedou dvě výpady. Jedna k západnímu pobřeží, druhá na sever, do vnitrozemí. Na tuto křižovatku se za několik dní ještě vrátím, až budu po Highway 6 směřovat k Haastu.

Hned za ní posedávají první tři mladé páry stopařů, které potkávám. Nechci být čtvrtým v pořadí, a tak mě čeká tři kilometry dlouhý táhlý kopec. Za půl hodiny jsem na jeho konci. Dal mi však pořádně zabrat.

Vpravo od silnice je zajímavá atrakce, tzv. „Stuart Landsborough's Puzzling Word“, jakýsi zábavní park. Středisko hlavolamů, hraček a stolních her. Je zde

asi 1,5 km dřevěných trojrozměrných chodeb, bludiště plné mimoúrovňových nadchodů a podchodů. Po prohlídce se položím na anglický trávník přímo před reklamní budovou, kterou je asi deset metrů vysoký, úzký domeček, stojící na jednom ze čtyř rohů jeho úzké základny. Stavba je postavena z ultralehkého stavebního materiálu, převážně z tvrzeného polystyrenu. Chvilí pod ní odpočívám a když mám osušené propocené triko, jdu opět na silnici.

Stereotypně ujdu dalších šest kilometrů, na jejichž konci je po levé straně letiště. V jeho sousedství se nachází velice zajímavé letecké muzeum „New Zealand Fighter“, kde jsou umístěny převážně bojové letouny z druhé světové války.

O kus dál je další „Wanaka Transport Museum“, jehož soukromá sbírka obsahuje víc jak 13 000 exponátů zahrnujících hračky, modely vozidel a letadel, ale i originály. Je tam k vidění vzácný ruský jednomotorový dvouplošník Antonov A-2, největší svého druhu na světě.

Po krátké prohlídce jsem zpět na asfaltu a nechce se mi jít dál ani o píd. Zaujmu mezinárodní stopovací pózu a po chvíli mi zastaví mladík s plachetnicí přikurtovanou na přívěsu. Jede jachtařit k přímořskému Dunedinu na východní pobřeží. Vysadí mě po dvaceti kilometrech za křižovatkou, odkud je to již jen 120 km k jezeru Pukaki, mému dnešnímu cíli, kde jsem před deseti dny projížděl s mladými Izraelci a žasl nad fantastickou modří hladiny jezera.

RUTH

Sedím vedle dlouhovlasé mladé ženy, řidičky Mitsubishi. Je stále svobodná, pohledná, věk – 34 let a jmenuje se Ruth. Je komunikativní a velice dobře jí rozumím. Vylíčil jsem jí dosavadní průběh mého pobytu na Jižním ostrově plus další cíle a plány a zdá se, že jí strohý výklad mého cestovatelského záměru velice zaujal. A jako její předchůdci i ona mi dává na znamení obdivu palec nahoru, což mě – od ní obzvlášť velmi těší.

Soukromě šije plachty pro nadšence paraglidingu a windsurfingu. Dobře vypadá i jí navržená a vlastnoručně ušitá sukně. Nejraději by se prý připojila ke mně, kdyby neměla naslibované zakázky. Jede do Timaru, města ležícího na východním pobřeží. Dává mi svou e-mailovou adresu a prosí o zaslání nějakých snímků z mojí cesty, což jí velice rád splním. Určitě bych proti její přítomnosti, co by společnice na vandru nic nenamítal. Ale... zpět do reality! Jsme na konci společné cesty.

LAKE PUKAKI

Míjíme křižovátku s ukazatelem směru doleva – Mount Cook Village – 55 km. Ruth navrhne, že pojedeme ještě kousek, až na hráz jezera, odkud je prý nádherný výhled na Alpy i samotný Mt. Cook. Pak mě odveze zpět k této křižovatce, odkud vede jediná možná cesta do nitra národního parku. Samozřejmě, že souhlasím.

Zaparkujeme na parkovišti přímo na hrázi dlouhé jeden a půl kilometru. Procházíme po ní tam a zpět, a když jdeme okolo masy hučící ledovcové vody valící se z přehrady, tají se mi dech. Otevřené betonové koryto odvádí vodu do čtyř 13 km vzdálených turbín, odkud následuje další soustava hrází a jezer. Celkem je v této oblasti dvanáct přehrad a elektrický proud vyrobený v jejich hydroelektrárnách pokrývá celou jednu třetinu spotřeby elektřiny na Novém Zélandu.

Opatrně scházíme k vodní hladině po moréně z velkých žulových balvanů, pokrývajících velkou část přírodní hráze. Balvany jsou pozůstatkem ledovců, zbylá část je betonová, s přepadem uprostřed. Toto nádherné vodní dílo stojí na ještě hezčím místě a pohled na panorama s vodní hladinou jezera dlouhého pětaticet kilometrů o rozloze 180 kilometrů čtverečných je až kýčovitý. Nádherné počasí umožňuje výhled na Mt. Cook a jeho sousední štíty. Pořídím pár společných snímků s Ruth. Spolu si vychutnáváme tu krásu, sedíce na obrovském žulovém balvanu prohrátém slunečními paprsky.

Záhy mě odváží zpět k odbočce na Mt. Cook Village a nastává čas loučení. Je to zvláštní, ale cítím, že se naše duše či co během dvouhodinové jízdy a společně strávených chvil na hrázi sblížily. Dochází na vřelý a přátelský polibek, pevný stisk dlaní – a opět zůstávám sám. Mávám, dokud se dívka neztratí z dohledu. Teprve pak se jdu postavit na stop, sám však zůstávám jen chvíli.

Dvě „mláďata“ z USA (když mladé, tak hezké) na společné dovolené, staví mi jen krátce poté, co jsem se rozloučil s Ruth. Jedou do nedalekého střediska Pukaki Down, kde se dnes chtějí ubytovat. Po chvíli stojíme na parkovišti před budovou infocentra, kde se s dívkami rozloučím, a když chci odejít dolů k jezeru, vyjíždí souběžně automobil a staví přímo vedle mě. Ze zadního otevřeného okna se vysune velmi tmavý obličej chlapa, kterému sice moc nerozumím, ale pochopím, že mi nabízí svezení do Mount Cook Willage. Nezaváhám a už dřepím vedle něho. Vpředu sedí jeho 25 letý syn. Jeden druhého rozhodně nezapře, jsou si velmi podobní – hlavně barvou pleti. Oba jsou černí, doslova jako uhlí. Jsou to Indové, které doprovází mladá dívka coby průvodkyně i řidička, zároveň i synova přítelkyně, která mi mezi nimi připadá jako „bílá paní“. Všichni

jsou v naprosté pohodě. „Táta“ Ind mluví velmi rozvážně, potichu a vše má zřejmě i svou váhu, vyzařuje z něho duševní pohoda a vyrovnanost, naopak syn nemluví vůbec. Ona se plně věnuje řízení a jen občas něco prohodí, a tak se aspoň dozvídám, že všichni tři žijí ve východopobřežním městě Timaru a pracují v potravinovém bistru McCain Foods, jehož manažerem je nejstarší z nich. Asi za hodinu již stojíme na území Národního parku Aoraki/Mount Cook, jednom z nejkrásnějších alpských míst Nového Zélandu.

17:00. Je to neuvěřitelné. Před polednem jsem opustil kemp ve Wanace a nyní už mám před sebou jako na dlani nejvyšší horu Nového Zélandu.

AORAKI / MOUNT COOK NATIONAL PARK

Jsme na parkovišti před komplexem na sebe navazujících budov nevšední architektury. Samozřejmě, že zde je informační středisko, prodej suvenýrů a velká outdoorová prodejna. Stojí tu též jediný hotel na území národního parku, Hotel Hermitage. Je tu samozřejmě i horolezecké muzeum, nesoucí název po prvním pokořiteli nejvyšší hory světa. V muzeu Edmunda Hillaryho je textově i obrazově zdokumentována historie dobývání nejvyšší hory Mt. Cook i všech významných vrcholů Nového Zélandu.

Životní dráze tohoto slavného horolezce, dobrodruha a dobyvatele obou zemských pólů, jenž coby člen britské výpravy 29. května 1953 stanul společně s Nepálcem Tenzingem Norweyem na nejvyšší hoře světa, je ve zdejším muzeu věnována samostatná expozice. Tehdejší úspěch na Mount Everestu byl tak velký, že zastínil i korunovaci britské královny Alžběty II., která se konala o čtyři dny později. Jedno z prvních rozhodnutí nové královny pak bylo udělení rytířského titulu Hillarymu, kterému tehdy bylo 34 let. Tento rytíř hor, obyčejný včelař a chovatel ovcí, jak o sobě prý s oblibou prohlašoval, si vybral právě tuto horskou oblast k přípravě na uskutečnění svého vysněného cíle, když Mt. Cook zdolal poprvé v roce 1948. Nechám se vyfotit u jeho bronzové sochy životní velikosti a lehce mě mrazí v zádech... Sir Edmund Hillary zemřel v aucklandské nemocnici na infarkt, ve věku 88 let, dne 11. Ledna 2008 v sedm hodin osm minut ráno.

AORAKI / MOUNT COOK (3 764 m)

19:00. Nechávám svůj bágl u Indů v autě, kterým naprosto důvěřuji. Pojedou zpět do Timaru a prý mě svezou, pokud budu chtít. Přemýšlím o tom a nakonec

kývnu. Za hodinu se prý sejdeme u auta. Oni se jdou projít po okolí, já zatím stavím stativ na místě s výhledem na Mt. Cook. Slunce klesá a nebe je čisté, bez mraků. Mám štěstí! Jsem ve správný čas na správném místě, ale o tom hlavně fotografování je, někdy i s tou notnou dávkou štěstí. Pohled na obnažený, do zlatova obarvený Mt. Cook je úchvatný. Zdá se být tak blízko, blizoučko, ve skutečnosti nás však dělí patnáct kilometrů

Maorský název hory Aoraki je původními obyvateli používán od nepaměti, opředen legendou o maorském chlapci, který měl tři bratry. Jejich otcem byl Rakinui, když na společné plavbě po Papatuanuku (matce Zemi) jejich kanoe uvízla na útesu. Aoraki a jeho bratři vyšplhali na před, začal však foukat ledový jižní vítr, který je zmrazil a proměnil v kámen. Jejich kanoe se proměnila v „Te Waka o Aoraki“ (Jižní ostrov). Aoraki, největší z bratrů se stal nejvyšší horou a jeho bratři Kā Tiritiri se stali Jižními Alpami. Název této hory, se někdy překládá též jako Probodáváč mraků či oblohy.

Prvním Evropanem, který Aoraki/Mount Cook spatřil byl holandský mořeplavec Abel Janszoon Tasman při své první pacifické plavbě roku 1642. Anglické jméno Mt. Cook dal Aoraki kapitán John Lort Stokes roku 1851 na počest kapitána Cooka. Kapitán Cook prý paradoxně Aoraki nikdy nespatriil.

První pokusy o zdolání této hory začaly koncem 19. století. Jedním z prvních dobyvatelů byl roku 1882 Ir W. S. Green. Horolezec na vrchol nedosáhl, třebaže se mu podařilo stanout pouhých 200 metrů pod vrcholem. Ten zdolala až trojice Novozélandanů Tom Fyfe, Jack Klarke a George Graham v roce 1894.

Mám připevněný objektiv AF 75–300 a v hledáčku vidím detaily skalních bloků, lavinová pole i sněhové návěje na samotném vrcholu. Kdyby se tam teď někdo pohyboval, měl bych ho jako na dlani. Musí tam být pořádný mráz, pomyslím si, a v duchu obdivuji všechny horolezce – průkopníky, kteří se skromným materiálovým vybavením vyráželi do nejvyšších hor světa zdolávat panenské štíty.

Indové jsou zpět a já je prosím, jestli by nepočkali ještě chvíli, než slunce dosáhne hladiny, kdy se vrchol hory zbarví takřka doruda. Velmi ochotně souhlasí a sdělují, že si dojdou ještě do hotelu na kafe. Jsme domluveni, že s nimi pojedou zpět ke křižovatce k jezerní hrázi. Je tam hustě porostlý nízký borový les, kde postavím stan. Zítra se sem co nejdříve vrátím opět stopem a vyrazím na populární jednodenní Hooker Valley Track. Pořídím ještě několik snímků s ozářeným vrcholem a jdu k autu. Za hodinu již mám postavený stan mezi borovou klečí jen několik desítek metrů od křižovatky a jdu se umýt k jezeru.

Je noc, avšak Mléčná dráha a měsíční svit poskytují stále dostatek světla. Když jsem hotov s hygienou, rozhoduji se vyzkoušet ještě míru své otužilosti.

Kupodivu mi to nedělá velký problém a s prvním ponořením v ledovcové vodě se cítím blaženě. Dokonce se pustím do rozplavby, která je však záhy limitována jen velmi krátkým časem. Po několika hrdinných tempech, kdy se to již nedá vydržet, plavu rychle zpět ke břehu. Po celodenním „špacírování“ je to obrovská úleva. Osuším se a pospíchám do stanu, kde povečeřím čínskou nudlovku, čaj a pár sušenek, zalezu do spacáku a spokojeně usínám.

PONDĚLÍ 14. 3. / 30. DEN

8:00. Po nebi pluje pár beránků, je bezvětří a absolutně čistý vzduch. Stan je v bezpečí, dobře krytý ze všech stran hustou borovou klečí. Stojím na silnici č. 80, ve směru na vesničku Mount Cook. S sebou mám pouze fotobatůžek, nepromokavou goretexovou bundu omotanou kolem pasu a hřejivou mikinu z Moiry. Náhradní triko, čepici, rukavice, vše uložené ve fotobatůžku a na sobě kraťasy a triko. Na nohou „načaté“ pohorky. K jídlu dvě čokoládové tyčinky Deli, jablko, banán, trochu míchaného müsli a horký čaj v termoláhvi.

Proč jsem se rozhodl včera k návratu? Důvodů je hned několik a vztahují se k celému mému pobytu na NZ. Vyhýbám se, pokud možno, ubytování v kempech, a to hlavně z úsporných důvodů, protože mi rozpočet nedovolí pobývat v kempech každý den. Jsem spořivý, snažím se tlačit hranici výdajů na minimum, samozřejmě to však přináší problémy. V národních parcích je přísný zákaz stanování či táboření mimo vyhrazená místa. Samozřejmě, že se to dá obejít, ale s určitým rizikem. Autokempy jsou takřka všude, ale někdy jsou dost vzdálené od výchozích bodů možných treků, ale na trampy při budování kempů po celém území NZ prostě nemysleli. Proč taky? Vše se točí kolem byznysu, jehož nedílnou součástí jsou autopůjčovny a automobilem se dostanete všude. Tramp – autostopař je v této zemi vcelku nestandardní záležitost, je to prostě exot, o to více však vzbuzuje u místních obyvatel respekt a obdiv. Alespoň takový mám zatím z mého dosavadního pobytu pocit.

Dalším důvodem je, že nemusím řešit, kam se za každou cenu musím dostat. Prostě, kam dojedu, tam si i lehnu. A ještě jeden důvod, proč jsem zabíval právě zde, nedaleko jezera Pukaki. Je tu možnost vykoupaní a pitná voda přímo v jezeře. A hlavně – nejsou tu žádní lidé, stan je tu zcela v bezpečí. Navíc jsem přesvědčen, že překonání dnešních pětadesáti kilometrů tam, navečer i zpět nebude žádný problém. Podaří se to však tak, jako včera?

Nejvyšší hora Nového Zélandu - Aoraki/Mount Cook (3 764 m)

Mount Cook ozářen zapadajícím sluncem

Ranní koupel v ledovcové vodě jezera Pukaki velmi osvěží

HOOKER VALLEY TRACK

10:00. Hned prvním stopem se dostávám až na konečnou. Po prohlídce muzea vyrazím na sedmikilometrový trek Hooker Valley, na jehož konci je ledovcové jezero Hooker. Zásobují ho ledovce Hooker, Sheila a Empress, plazící se v délce osmi kilometrů od západní stěny nejvyšší hory.

První kilometr trasy vede po rovině mezi rašeliništěm a řídkou klečí, po dvou kilometrech je už charakter ryze horský. Krátká odbočka vlevo mě zavede ke kamenné mohyle Alpine Memorial ve tvaru jehlanu, kde jsou na všech jejích stěnách v bronzových destičkách vyryta jména obětí hor. Mohyla je záměrně postavena na místě, odkud je nádherný výhled na Aoraki/Mt Cook i do širokého údolí Hooker až k vzdálenému jezeru Pukaki.

Vracím se zpět na stezku, kde po chvíli přejdu po prvním ze dvou lanových mostů, které jsou na trase. Překlenuje divokou řeku Hooker, jejíž dno je plné ostrých, obrovských kamenů. Řeka vytéká z ledovcového jezera stejného jména a vtéká do sousedního jezera Mueller, odkud pod původním názvem Hooker pokračuje až do ústí Tasmanova údolí, kde se spojí s řekou Tasman, aby pak společně napájely jezero Pukaki.

Začíná silně foukat. Nasadím si čepici, navléknu bundu s kapucí a pokračuji stezkou proti proudu. Vlevo za řekou vidím jezero Mueller s mohutným ledovcem. Pode mnou zběsile burácí mléčná, kalná voda ledovcového původu a vítr již zesílil natolik, že si musím poprvé lehnout na zem, abych neskončil i s fotobatůžkem dole v peřejích. Jsem již v polovině cesty a přicházím k dalšímu lanovému mostu, který má téměř půlmetrové výkyvy vlivem větru, který se změnil ve vichřici. Můj strach vstoupit na jeho úzkou prkennou houpající se podlahu předčí touha dojít co nejbliž k hoře. Opatrně vstoupím na lávku, a když jsem v její polovině, nápor větru je tak silný, že zbytek přechodu raději absolvuji po čtyřech, drže se pevně postranních ocelových lan. Na konci lávky jako když utne, po vichřici ani památka. Zbystřím zrak, neboť v dáli proti proudu zaznamenám pohyb v řece. Že bych měl to štěstí a viděl nějaké borce sjíždět tento náročný vodácký úsek? Dnešní kajakáři sjíždějí neskutečné věci – dvacetimetrové i vyšší vodopády, slajdy a i daleko těžší úseky než je právě tento. Někteří jezdí i nesjížděné a to pak bývá, bohužel – někdy i naposled.

Nechce se mi věřit, že právě já zde budu mít možnost pořídit pár snímků ze sjíždění Hooker River, ale už je to tak, vidím zřetelně dvě přilby, červenou a modrou, jak se ztrácí ve vodních válcích mezi obrovskými balvany. Rychle vyhledám vhodné místo a připravím fotoaparát. Oba borci, jeden v modrém, druhý ve žlutém kajak, si počínají velmi zkušeně, i když se to neobejde bez eskymáků. Dodr-

žují bezpečný rozestup a využijí každé příležitosti k závěsu do vracáků, aby mohli určit další bezpečný průjezd čtyřiceti až padesáti kubíky valící se ledovcové vody. Začíná padat déšť se sněhem a intenzivní vichr metá bodavé, mrazivé jehličky do obličejů. Vodáci mizí po proudu v bludišti kamenů a pokračují k dalšímu ledovcovému jezeru - Mueller... Počasí se mění jako chameleon, ale to už stojím na břehu jezera Hooker, ve kterém plavou ledové kry. Na protější straně ústí ledovce, z něhož se čas od času odlomí kus ledu. Obloha se náhle rozevřela a naposled umožňuje výhled na ucelenou hřebenovou partii nejvyšší hory. Pořídím rychle pár snímků, včetně autobiografického a hora nenávratně mizí ve změti tmavých mraků

16:00. Náhle se setmělo a citelně ochladilo. Je jasné, že jdu vstříc větru, dešti a nepohodě. Z nebe již nepřetržitě padá vichrem bičovaná směs sněhu a deště a mně zbývá k Highway No. 80 ještě sedm kilometrů. K mému bivaku pak dalších pětadesát.

Jsem už dávno na silnici a „šlapu bláto po cestě“, do mokrého listí s deštěm však rozhodně nepláču, jak se zpívá v jedné krásné „Skunkovce“. Nepláču, ale potím krev. Za sebou mám 14 kilometrů chůze v terénu a 25 km po asfaltu, v dešti sněhu a větru, prostě ve „sračkách“! I když jsem chytil dva stopy, vždy jsem se posunul pouze o pár kilometrů. Je už skoro tma a mě bolí celé tělo. Nejvíce však kyčle, kolena, chodidla a šlachy směřující od jejich klenby k nártům. Necítím prsty u nohou s výjimkou palců, které mě nesnesitelně pálí. Nemohu se odrazit chodidly od asfaltu, a tak zkouším chvílemi i chůzi pozpátku. Začínám mít vážné obavy, že se dnes k mému stanu nedostanu.

21:00. V tuto dobu jsou již všichni turisté ubytováni, proto auta nejezdí ani v jednom směru. Déšť se sněhem neustává a tak propadám skepsi a zoufalství, nedokážu si vůbec představit, jak v tomto zuboženém stavu ujdu dalších třicet kilometrů. Právě tolik mi jich ještě zbývá k mému bivaku. Je to poprvé od mého vstupu na Nový Zéland, kdy se propadá má psychika na stopu na samé dno. Když se v dálce objeví světla, je již dávno tma. Celou věčnost trvá, než se přiblíží, ale jsou to má jediná, možná i poslední světélka naděje. V duchu, ač ateista, prosím všechny svaté, ať mi zastaví a vysvobodí mě z mého utrpení.

Je 23 hodin a záznaky se snad opravdu dějí...

Sedím na kameni jezerní hráze s nohama po kolena v ledové vodě. Chodidla jsou v hrozném stavu, začínají mi slézat i nehty na palcích. Jestli mi na něčem momentálně nejvíce záleží, tak to jsou právě mé nohy, na kterých jsem doslova bytostně závislý... Zastavil mi mladý profesionální voják US Army, toho času na dovolené...

ÚTERÝ 15. 3. / 31. DEN

Celou noc pršelo. Mám rád, když ležím ve stanu a slyším, jak dešťové kapky bubnují na plátno, je to uklidňující a velmi relaxační. S východem slunce však pršet přestalo a mně vysvitla naděje, že sbalím stan suchý, což se nakonec i podařilo. Po ranním hygienickém rituálu u jezera, včetně holení a koupání jsem si uvařil čaj a tradiční čínskou polévku a vyrazil na stop.

Nyní stojím opět u křižovatky nad Wanakou, odkud jsem před dvěma dny šlapal až k Puzzling Centru. Přivezl mě sem manželský pár, který se vracel z dovolené domů do Wanaky – na jeden záťah 150 km. Tatam je včerejší skepse, nyní mám před sebou „pouze“ přesun na západní pobřeží do 150 km vzdáleného městečka Haast. Právě tam bych dnes rád zabíval.

Opět se na mě usmálo štěstí, zastavuje mi žena jedoucí až do Greymouthu, dnes mám tedy vyhráno. Řidička jede bravurně, jako ostatně všechny ženy, s kterými jsem měl možnost se svézt. Dvacet kilometrů jedeme podél jezera Hawea, které se leskne vpravo. Jakmile se od něho odpoutáme, objeví se nové, tentokrát na levé straně, které bezpečně poznávám – Wanaka Lake, u jehož pláže jsem se rozloučil s Petrem a Evou. Se svými pětácti kilometry délky je třetím největším jezerem na Jižním ostrově. Žena je velice příjemná a má radost, že veze Evropana, který se zajímá o přírodní krásy její země a cestuje tímto způsobem. Můj strohý výklad aktivit, které mám již za sebou a co mě ještě čeká, nehodnotí jinak, než jak je tady zvykem – palcem nahoru.

Ona je prostě boží! Zastavuje mi na každém zajímavém místě, na každé vyhlídce a sama mě vybízí k focení. Díky těmto kontaktům s (ne)obyčejnými lidmi poznávám vlastnosti a mentalitu tohoto národa. Všichni domorodci jsou velmi hrdí na svou zem, ale hlavně na jedinečnost přírody a čistotu ovzduší. Jezero je již dávno za námi a má průvodkyně mi oznamuje, že za chvíli budeme projíždět průsmykem Haast s nejkrásnějším silničním úsekem na Jižním ostrově.

HAAST PASS

Opravdu! Téměř v ničem si nezadá s trasou Homer Tunnel – Milford Sound v Národním parku Fiordland. Několik vodopádů padá z kolmých skalních úbočí přímo do řeky. Mezi nejhezčí z nich patří 30 metrový Thunder Creek Falls a Fantail Falls, jehož esíkovité slajdy vytváří nádherný mnohoramenný vodopád. Tyto vody končí v deltě Haast River v Tasmanovu moři.

Silnice vede průsmykem, jehož nejvyšší bod je v nadmořské výšce 563 m a byla zprovozněna v roce 1965. Průsmyk, řeka i město mají název podle geologa Julia Haasta, který tudy prošel v roce 1863. Maorové používali tuto cestu k přepravě jadeitu ze západního pobřeží k řece Makarora v Otagu, po níž se plavili dál.

16:00. Dnes se mi podařil třístakilometrový přesun, v pohodě a bez jakýchkoliv problémů. Z vnitrozemí přes jediný průsmyk jižní části Alp až k západnímu pobřeží do Haastu, což je malé městečko s pouhými 295 obyvateli. Po nezbytném nákupu základních potravin uvnitř jediného zdejšího obchůdku popíjím kávu a čekám, až bude volný internet, jenž je tu k dispozici.

Konečně vhadžu minci do internetového automatu a čtu e-mailovou zprávu od Háka. *Ahoj Jirko. Kde jsi a kdy se uvidíme?* Stručně mu odpovím: *Driv nez za 14 dni to asi nebude. Jsem v Haastu. Moc se těším, ahoj.* Posílám též zprávu domů a známým, všem oznamuji, že jsem v pořádku, a automat se vypíná.

Nyní pokračuji směrem k Tasmanovu moři, které je odsud vzdáleno jen pár kilometrů. Za městem je vpravo od silnice buš, kde zkusím vyhledat místo k přenocování. Kemp dnes rozhodně zavrhuji. Vše, co potřebuji, jsem již nakoupil a tak se vydávám do pralesa. Terén je velice nerovný, nikde není kousek rovné plochy pro postavení stanu. Snad jen jediná z několika proláklín má velikost stanové podlahy, která se však v případě deště může rázem proměnit v past. I když se nacházím v oblasti s největším úhrnem srážek, nejen na NZ, ale i na světě, nic nenasečká, že by dnes mělo pršet. Rozhoduji se zariskovat, byl by to opravdu pech, kdyby to spadlo zrovna dnes v noci.

Nechávám si v hustém porostu uschované bágly a pouze s foťákem se prodírám pralesem, kolmo k nedaleké silnici. Označím si místo, kde jsem vyšel na silnici a pokračuji směrem k pobřeží. Po půlhodině přijdu k osamělému infocentru, které je postaveno poblíž okružní naučné stezky, vedoucí vegetací deštného lesa. Je slunečno a já si v pohodičce projdu celý okruh. Poté zavítám do infocentra a zjišťuji předpověď počasí na nejbližší dny – má být střídavě oblačno, sem tam slunečno, občas déšť, žádná výstraha...

Spokojeně vykročím, stále po silnici č. 60 směrem k oceánu. Ta se náhle zlomí do pravého úhlu a směřuje k nedalekému mostu přes Haast River. Rovně vede úzká vedlejší silnice až k oceánu. Jdu po té hlavní k říčnímu korytu a ukazuje se, že je to dobrá volba. Vstupuji na dřevěný silniční most s možností průjezdu pouze v jednom jízdním pruhu, jehož konce sotva dohlédnu. Na osmi stech metrech jsou tři rozšířená místa v délce dvaceti metrů, jakési výhybky, kde je možné míjet se v obou směrech – takto jsou zde dopravně řešeny takřka všechny starší mosty.

Šířka řečiště je totožná s délkou mostu, ale voda protéká pouze jednou částí, širokou maximálně osmdesát metrů, ve zbytku řečiště se povaluje dobytek. Postupně přicházím na druhý konec mostu a představuji si, jaký zde asi musí být průtok při jarním tání. Na druhé výhybce čekám, až projedou auta v protisměru a dívám se po proudu směrem na západ, kde jsou v dálce zcela zřetelné dva odstíny modré. Tmavomodrá hladina oceánu a modrošedá patřící ledovcové vodě přitékající z hor.

Při pravém břehu přijíždí po proudu větší motorový člun, před mostem se prudce stočí proti proudu a přistane u přírodního kamenného mola. Kapitán udržuje motor v chodu, lodník smyčkou zajistí člun. Mezitím před mostem na malém parkovišti zastavil autobus, z kterého vystoupili turisté a po pevných nerezových schůdkách na molu sešli do přistaveného člunu. Celá akce včetně odjezdu netrvá déle než deset minut. Pořídím pár snímků, vykoupu se v řece a jdu zpět. Cestou se spustí dvě krátké dešťové přeháňky, ale vzápětí opět vysvitne slunko. V infocentru doplním vodu do termolahve a spěchám zpět do pralesa k bagáži. Postavím stan, uvařím polévku a čaj a jdu si lehnout. Usínám pochopitelně s určitými obavami a vnitřním napětím...

HOROR V BUŠI

Ve 23:00 mě vzbudí podivné zvuky, jakoby někdo funěl a tlačil dřevěný dvoukolák, jehož loukoťová kola skřípou a vržou. Je černočerná tma a zvuky působí strašidelně! Kousek odtud je neudržovaná zarostlá rozbahněná cesta, ale kdo by zde v tuto dobu co pohledával? Dokonce mě napadají šílené, až morbidní myšlenky, jako že někdo táhne dvoukolák s mrtvolou, kterou jede zakopat hluboko do buše. Neodvažuji se vylézt ze stanu, ale pozorně naslouchám podivným zvukům. Už to trvá půl hodiny a zvuky se nyní ozývají i z jiných míst a to mě uklidní. Tak to asi nebude žádný zabijácký vrahoun, ale nejspíš obyčejný posum, jak zde nazývají druh vačice, oposuma australského. Je jich tu zřejmě víc a ty zvuky budou asi výsledkem jejich nočních sexuálních radovánek.

Posum je noční savec, všežravec, řádu vačic, který sem byl dovezen kvůli chovu kožešin v roce 1831. Rozšířil se do volné přírody, a to takovým způsobem, že ještě v osmdesátých letech minulého století čítala jeho populace sedmdesát milionů. Posumové platí za největší škodnou vůči životnímu prostředí, decimují ptačí populace a ničí lesní porost tím, že žerou jeho mladé výhonky. Od dob, kdy je jejich chov zakázán, stali se populární lovnou zvěří. Pasti na ně jsou nastraženy všude. Zazní ještě několik strašidelně znějících skřeků a znovu usínám.

16. 3. STŘEDA / 32. DEN

Krátce po půlnoci mě probudí první kapky dopadající na stanové plátno a já si začínám uvědomovat, v jaké situaci se nacházím. A už tuším, že dnešní noc se moc nevyspím. Prší stále intenzivněji, ale stále je to „pouze déšť“... Zavrtám se hlouběji do spacáku a vědomě tak oddaluji nutnou kontrolu před vchodem. Ač nestojí stan na samém dně prohlubně, zasahuje do ní jeho spodní, vchodová část, a může se stát, že budu vytopen, bude-li i nadále vytrvale a vydatně pršet. Konečně se odhodlám ke kontrole, rozsvítím baterku a rozevřu zip. Nikde žádnou louži nevidím a to mě trochu uklidní. Ale jen trochu, neboť zem byla vyprahlá, a pokud déšť neustane, můžou problémy teprve nastat. Je jedna hodina ranní a noc je ještě příliš mladá...

Déšť nabral na síle a jeho intenzita se neustále stupňuje. Při další kontrole se vyděším, protože prohlubeň je ze dvou třetin zatopená a od stanu dělí hladinu půl metru. Vylezu ven a posunu spodní část stanu výše, jak jen to je možné, ale druhému konci brání liány. Vlezu zpět do stanu a připravím se na případnou evakuaci. Vše narychlo sbalím do batohu, pouze karimatku a spacák posunu co nejdále od vchodu a znovu zalehnu. Stále doufám, že pršet přestane. Po chvíli se ale spustil pravý nefalšovaný tropický déšť, jaký je možné zažít pouze v oblasti deštných lesů – zažil jsem ho již v australském Queenslandu po předčasném příchodu letního monzunu. Tehdy spadlo přes noc neuvěřitelné množství vody a my odjížděli z Cairnsu po silnici, na níž jsme se orientovali pouze podle vodočtů (vodní hladina na silnici dosahovala téměř pětadesáti centimetrů výšky), které tam nahrazují u nás dobře známé plastové patníky.

2 hodiny po půlnoci. Teď jsem však v reálu jinde a zdá se mi, že pluji na matraci po vodní hladině. Už jsem smířen s tím, že mě čeká boj, a v boji se nespí. Víím, že „válčit“ dnes budu dlouho, až do svítání. Ale denní světlo je ještě hodně daleko. Rozevřu stan a do průniku vody přes dvacet centimetrový sokl podlahy zbývá pouhý centimetr. Okamžitě sbalím spacák a karimatku, nacpu je do batohu a za přísvecení čelovky vynesu společně s fotobatůžkem na nedaleké vyvýšené místo. Sám stojím pouze v trenýrkách po kolena ve vodě a bahně, ale nejdůležitější věci mám již v bezpečí. Zbývá jen přečkat noc a co nejrychleji vypadnout z této šílené džungle.

Sedím již teple oblečen v horní části stanu a sleduji, jak se celá podlaha pohupuje a jak voda proniká švy v podlaze – a liják stále zesiluje. Nevím přesně, jak daleko se nacházím od řeky, ale napadá mě i myšlenka, že by mě tu mohla spláchnout případná povodňová vlna, vždyť kolem řeky jsou samé hory a při takto rozběsněném živlu by se nebylo čemu divit.

období pouze na horách, takže skutečným fenoménem zdejšího počasí je déšť, právě takový, jaký mě dnes v noci překvapil, vyděsil a nakonec i vytréstal. Schůdky i s molem zcela zmizely pod hladinou, ze které teď vyčnívají pouze konečky zábradlí. Je to opravdu mazec! Odhadem se vodní sloupec zvýšil přes noc téměř o dva metry a to znamená, že nyní protéká přibližně 2 500 až 3 000 kubíků za vteřinu!

Po dnešní noci vypouštím definitivně návštěvu pobřeží a mým dalším cílem bude Copland Track, populární túra s termálními prameny, doporučena Petrem a Evou. Ti jí už šli při svém přesunu do jižní části ostrova. Pokud mám dojít až do sedla Copland Passu, odkud je přímý výhled na Mt. Cook, je to trek i s návratem na čtyři dny. Odtud se dá i sestoupit až k ledovci a jezeru Hooker, u něhož jsem byl před dvěma dny z opačné strany. Výstup do sedla však vyžaduje mačky a cepín, a to u mě nepřipadá v úvahu.

Na patnáctém kilometru je chata „Welcome Flat Hut“, v jejíž blízkosti jsou malá jezírka s různě teplou termální vodou. Jelikož jsem dnešní nocí dost zdemotivován, už se vidím, jak se vyhřívám v horské jezerní lázni.

Stojím na stopařském stanovišti jen pár metrů za mostem, chvíli již neprší, ale jedna věc mi ztěžuje život. Po dešti se vyrojily miliardy písečných mušek – sandflies. Nepřetržitě proti nim bojuji s repelentem, bez něhož se zde neobejdu, ale jeho obsah se k mé nelibosti rychle vyprazdňuje. Jestli mi do hodiny někdo nezastaví, budu nucen jít 7 km zpět do Haastu koupit nový, nebo mě tu ty potvory sežerou... Aut jezdí málo, většinou to jsou rodiny s dětmi, nebo k mému překvapení gayové a lesby, tyto dvojice však zjevně o mou společnost nestojí. Já však odsud musím co nejdříve zmizet, nebo zešlím...

Na protější straně silnice mě upoutá velká bedna ze silného nerezového plechu. Nudím se a tak jsem zvědavý, proč tu ta bedna je a co uvnitř ukrývá. Petlice je bez zámku, má zvědavost nezná mezí, a tak uchopím víko a chci ho odklopit. Nic. Je pevně napasované na spodním dílu, že se mi jej ani na druhý pokus nedaří odklopit. To mě v dobrém slova smyslu naštve, předkloním se a vši silou zaberu – víko povolí, ale já zůstávám dál v předklonu – mé čelo polil pot. Průser jako barák, moc dobře vím, co to znamená – doslova mi křuplo v kříži, nemohu se narovnat a je jasné, že můj další pobyt a aktivity jsou ohroženy. Neumím si vůbec představit, jak bych měl v tomto stavu zvednout a dál nést téměř těžký batoh na zádech. A k tomu ještě ty prokleté mušky! Nejsem schopen racionálně uvažovat, ale první co udělám, je, že se v předklonu dobelhám k batohu, z lékárníčky vyndám brufen a spolknu dva prášky najednou. Ještě si připevním neoprenový ledvinový pás kolem pasu a pořádně jej stáhnou – víc dělat nemohu.

Proklínám svou zvědavost a opravdu nahlas si nadávám do idiotů a kretenů. Ta bedna s lopatou a krumpáčem mi za to opravdu stála. Navíc začíná opět pršet. Nyní je jasné, že mi je Copland Track předem zapovězen. Musím se dostat někam do kempu, kde budu mít možnost alespoň částečně se zotavit. Zvolím nejbližší osadu Fox Glacier, vzdálenou 125 kilometrů. Tam vyhledám kemp a zakotvím minimálně na dva dny, pokud možno ještě dnes. To však nezáleží jenom na mně, ale aut jezdí opravdu velmi málo!

Nakonec přece jenom sedím na batohu v zavazadlovém prostoru nákladního poštovního vozu a už vím, že dnes skončím tam, kde jsem si přál. V kabině sedí dva muži, ale pouze do doby, než auto zastaví přímo u nástupu na trek, o kterém si mohu nechat jen zdát. Poté řidičova spolujezdce v kabině vystřídám já a pasażér s batohem vyráží na vyhlášenou túru místo mě..

Konverzace s řidičem, v níž se mu snažím vysvětlit mé poslání, končí pochvalně a zdviženým palcem. Paul – tak se jmenuje, jezdí tuto štreku na trase Queenstown – Franz Josef každý den od pondělí do pátku a rozváží poštovní zásilky. Jeden den tam, druhý den zpět, celkem 810 km, přičemž cesta se zastávkami mu trvá devět hodin. Používá svérázný způsob předávky zásilek. Vše má dopředu zabaleno v bublinkové fólii proti poškození a když je adresát při silnici po jeho pravici, zpomalí, stáhne okénko a vyhodí zásilku před dům, pokud je adresát na straně levé, využívá mé přítomnosti a totéž provedu já. Jezdí zřejmě přesně na čas, neboť před některými domy majitelé svého poštovního doručovatele již vyhlízejí.

Paul sjíždí ze silnice do malé vesničky s několika dřevěnými domky a hotelem, u kterého zastaví. Nahází do auta již předem na chodníku připravené rance se špinavým prádlem a balíky s prádlem čistým, které přivezl, odnáší do hotelu. Oznamuje mi, že se zde deset minut zdržíme. Když se vrací, nese plnou tašku ovoce a já si zbytek jízdy pochutnávám na sladoučkých a šťavnatých broskvičkách. Ve vesničce Fox Glacier se rozloučíme. Paul má před sebou už jen městečko Franze Josefa a posledních pětadvacet kilometrů.

FOX GLACIER WILLAGE

Nacházím se v malé osadě Fox Glacier na území Národního parku Westland a jsem v jediné malé nákupní samoobsluze se smíšeným zbožím. Nakupuji proviant, pevnou reznou nit, velkou ševcovskou jehlu a lepidlo na kůži. Během dalšího pobytu se musím pokusit nejen o zmírnění bolesti zad, ale též o obnovu potrhaných bot.

Asi kilometr od centra je Holiday Park, jediný autokemp v nejbližším okolí. V recepci se obávám předklonu, a tak batoh žuchne o zem jako pytel brambor. Zádá mě bolí jako čert (nevím, proč se přirovnává bolest zrovna k čertu, čuníkoví, nebo dokonce k sviním, ale kdyby to mělo mít opravdu nějakou souvislost, tak bych svůj problém přirovnal ke všem těmto průměrům dohromady...). Odbavuje mě příjemná blondýnka, majitelka kempu. Podá mi mapku kempu a popřeje mi hezký pobyt. Kdyby tak věděla...

Se sebezapřením postavím stan a jdu do umývárny pod střídavě teplou a studenou sprchu, vmasíruji protizánětovou mast do oblasti beder a omotám kolem pasu široký ledviňák. Zapiji dva brufeny horkým čajem, teple se obléknu a zalezu do spacáku, abych nakonec usnul s obavami, jak mi bude ráno po probuzení.

ČTVRTEK 17. 3. / 33. DEN

FOX GLACIER

Ráno není nejhorší, rozhodně se můj zdravotní stav nezhoršil, ale ani výrazně nezlepšil. Pokusím se vyvarovat námaze, ale procházkový trek k Foxovu ledovci si rozhodně ujit nenechám.

Te Moeka o Tuave byl původní maorský název ledovce, jehož čelo je vzdáleno pouhých osm kilometrů od vesnice. Anglický název Fox získal v roce 1872 až po návštěvě sira Williama Foxe, ministerského předsedy NZ. Ledovec se plazí v délce třinácti kilometrů a je nejdelším ledovcem na Novém Zélandu. Vzniká v okolí nejvyšších vrcholů Mt Cook a Mt. Tasman a končí pouhých 300 metrů nad mořem – tající vodu z ledovce odvádí Fox River do nedalekého Tasmanova moře. Jeho největší zajímavostí je, že neubývá, ale přibývá, z čehož by měl jistě radost náš, nyní už bývalý prezident Václav Klaus, všeználek všeho, odborník na všechno a známý ekologický expert.

Vycházím z vesnice a před dřevěným mostem oznamuje jeden ze tří nápisů, že zde teče řeka Fox, druhá cedule s čísly 4–40 m značí maximální výšku vozidla a délku mostu a třetí varuje chodce před zdržováním se na mostě, což беру na vědomí a jdu si postavit stativ přímo doprostřed mostu... Po vyfocení přejeji se vracím zpět a procházím naučnou stezkou proti proudu řeky po jejím pravém břehu. Devítikilometrová trasa vede deštným lesem, poslední kilometry pak otevřeným širokým údolím. Počasí není zrovna ideální, neprší, ale může být i hůř.

Jsem na konci turistické stezky, dál cesta nevede, napříč je natažené horolezecké lano se zákazem vstupu. Beru to na vědomí, ceduli obcházím velkým obloukem a prodírám se mezi nízkými keři, pokračujíc dál po břehu ledovcového jezírka, abych byl co nejbližší ledovcovému tunelu, z něhož vytéká Fox River. Přitom pořídím pár snímků čela ledovce a jdu zpět. Ve vyšších polohách je vše zahaleno v mlze.

Cesta do kempu mi trvala dvě hodiny a v kempu mezitím opět začalo hustě lejt. Ve tři hodiny odpoledne spolknu další brufeny a jdu si na hodinku odpočinout do spacáku. Z jedné hodiny byly čtyři, už je 19:30 a konečně přestalo pršet.

Sedím ve společenské místnosti, dojíždám polévku a najednou se celá místnost rozzáří, oknem proniká sytě oranžové světlo. Rychle vyjdu ven a to, co spatřím, je až neskutečné, nic podobného jsem v životě ještě neviděl. Celá obloha, od severu k jihu a od východu k západu, je zabarvena rudě. Rychle jdu pro stativ a fotoaparát – jsem už asi pátý v řadě a všichni mačkáme spoušť, jako by to mělo být naposled. S přibývajícím časem se barvy mění, od světlé na východě až do sytě oranžové na západě. Kdesi v dálce za horizontem oceánu právě zapadá slunce, a já jen lituji, že nemohu být současně i na některé písčité pláži západního pobřeží. Jsem jako očarován a vím, že takto zvláštní, famózní přírodní úkaz už asi nikdy neuvidím.

Když jsem se dosyta nabažil palety rudých barev, odešel jsem zpět do kuchyně, z lednice vytáhl vychlazené Chardone a nalil si sklenku. Zdravotní stav hodnotím jako stabilizovaný, je pozitivní, že se mi nezhoršil – a na to se musím napít. Stále polykám v pravidelných intervalech červené brufeny a musím konstatovat, že to jsou jedny z mála medikamentů, které mi vždy pomohly.

PÁTEK 18. 3. / 34. DEN

LAKE MATHESON

Dnešní den si dopřeji odpočinek, čeká mě pouze lehčí túra kolem Mathesonova jezera – co se týká zrcadlení, je pokládáno za jedno z fotograficky nejzajímavějších jezer na Jižním ostrově! Je vzdáleno od kempu 7 km a dostanu se k němu po silnici, která vede až na patnáct kilometrů vzdálené pláži Gillespies Beach. Cesta k infocentru, které je výchozím bodem pětikilometrové okružní stezky, mi trvá půldruhé hodiny – pět kilometrů jdu pěšky po hlavní asfaltové

silnici, kde mi staví mladá rodinka s dvěma malými dětmi a po dvou kilometrech již stojíme na malém parkovišti velkého informačního centra. Poděkuji za svezení, jdu si koupit kávu v kelímku a vůbec nikam nespěchám. Sluníčko vyzývá k posezení na terase, kde si v klidu vypiji svou černou kávu. Důležité ale je, že záda stále drží a vypadá to, že bych se z té šlamastiky mohl dostat. Musím být stále opatrný při sedání i vstávání. Pružný neoprenový bederní pás hřeje, chrání před prochladnutím a zároveň zpevňuje obratle, prostě – dělá divy.

Mathesonovo jezero vzniklo před mnoha tisíci lety při ústupu ledovce Foxe. Jeho hladina se leskne uprostřed prastarého deštěného lesa, ve kterém dominují vysoké borovice Rimu. Stojím na jeho západním konci na vyhlídce zvané Jetty Viewpoint, odkud je údajně nejkrásnější pohled na Jižní Alpy a Mt. Cook. Absolutní bezvětrí a hladina bez jediné vlnky je to, co fotograf nutně potřebuje k zachycení jakéhokoliv objektu v zrcadlení, ale mně není bohužel přáno. Všechny vrcholy jsou zahaleny v mracích. Přesto několikrát stisknu spoušť fotoaparátu a pokračuji dál po okruhu.

Jsem zpět v kempu, celý sedmikilometrový úsek rovné silnice jsem šlapal po svých. Auta nejezdila, a tak jsem pozornost věnoval nejlépe vypadajícím jabloním lemujícím silnici a pochutnával si na jejich plodech.

Petr s Evou mi mezitím napsali, že jsou již na Severním ostrově, že jim neustále prší a mají problém s autem. Celý den čekají na mechanika, proto se chtěli spojit s Hákem, aby jim dal tip na nějaký dobrý trek, ale nemohou se mu dovolat. Posílám jim znovu telefonní číslo a jdu si dělat večeři. Po ní si naleji dvojitou dávku vína, zapiji dvojitou dávku Brufenu, namažu si záda a jdu spát.

SOBOTA 19. 3. / 35. DEN

„Je sobota, v kapse mám prachy, do města pojedu pít, ty prachy už třesou se strachy, že zítra je nebudu mít“. Tak toto není můj případ, ani mi to nehrozí. Je to pouze text jedné známé písně od KTO a připomíná mi, že dnes je už sobota.

Cítím se velmi dobře, mám dobrou náladu i proto, že se mi zdá problém zad definitivně zažehnán. A od samého rána je krásný, slunečný den. I nadále však musím být velmi obezřetný ke zdraví, ale i k mým výdajům. Stavuji se v recepci vyrovnat dvě noci navíc a neustále se usmívající paní recepční má dobrou náladu podtrhne nečekaně slovy: „*One day is free!*“, „*Thank you!*“ Poděkuji, zaplatím pouze za jeden den a ona mě doprovází z recepce až k hlavní bráně. V širokém úsměvu vyniká její dokonalý bílý chrup, když vzápětí letí její žůžově nalakovaný

nehet na pravém palci směrem k nebesům. Dnešní den mi začal opravdu *happy*, ušetřil jsem sedmnáct dolarů.

FRANZ JOSEF TOWN

Pětadvacet kilometrů od Foxovy vesničky je další komerční středisko západního pobřeží – Franz Josef. Do jeho centra, jež tvoří malý obchodák, několik hotelů, penzionů a restaurací po obou stranách silnice, mě svezl německý turista, stále ještě plný dojmů z vyhlídkového letu vrtulníkem nad ledovci, který prožil před malou chvílí.

Autokemp je daleko, hostel „YHA“ (Mezinárodní asociace mládežnických ubytoven – pro držitele členské karty) je přímo přede mnou. Mají zde volno a poplatek za noc 21 \$ je velmi přijatelný, ovšem na pokoji bych nebyl sám. Jedná se o smíšenou nocležnu pro deset lidí. Mladička recepční mi ještě nabízí možnost stanování a po krátké prohlídce kempu jsem rozhodnut okamžitě a dávám přednost soukromí ve stanu. Nevím, kolik dní se tu zdržím, ale vím, že to je dobrá volba, stan i spacák mám vlhký, potřebuji je řádně vysušit. Dostávám kartičku s kódem, jenž přísluší místu pro stan, při opuštění kempu kartičku vrátím a až poté zaplatím za pobyt.

16:00. Stan je postavený a tak přemýšlím co s načatým večerem. Rozhodnu se pro vycházku k jezeru Mapourika s nadějí, že se mi tam podaří ulovit nějaký hezký snímek při západu slunce. Jezero leží směrem na sever při silnici č. 6, která kopíruje západní pobřeží od Haastu až do pobřežního městečka Charleston, odkud mění směr do vnitrozemí. Podle mapy je to k jezeru 6 km, tedy asi hodinka.

Cesta se mi však zdá nekonečná – slunce už je hodně nízko a já začínám pochybovat, že k jezeru přijdu včas. Zdržuji se focením při cestě, ale opravdu mi to nedá, abych nezachytil některé scény, které se mi během chůze nabízejí. Slunce tak nádherně barví, že nelze odolat. Jsem již téměř dvě hodiny na silnici a jezero je stále v nedohlednu. Chodidla opět žalují, a to je čeká ještě cesta zpět. Určitě se budu pokoušet stopovat, a tak mají určitou šanci na úlevu.

Konečně je mezi stromy vidět kus vodní plochy, ale je stále příliš daleko a než bych tam došel, slunce bude dávno za obzorem. Proto se otočím a jdu zpět. Moc toho nelituji, neboť se mi i tak podařilo nafotit pár hezkých obrázků. Zkouším stopovat, ale moc optimistický nejsem. Mám za sebou 2 km chůze nazpět, je šero a s ním padá i naděje... Ale – „Jsem přerostlé dítě štěstěny, s do krve dobitými nehty na nohou“, napadá mě, když vystupuji z auta jen kousek

Nakonec vejdu do maloobchodního domu společnosti Woolworth, nejrozšířenější obchodní společnosti na Novém Zélandu, jež má své velitelství v New Yorku. K dnešní avizované kuchařské prezentaci potřebuji nakoupit potřebné produkty na guláš. Jako přílohu těstovinová vřeténka a čerstvou zeleninu na míchaný salát. K tomu ještě mnou osvědčený novozélandský Riesling z vinařství Corbans. Po příchodu z města dám do lednice vychladit víno a okamžitě se pouštím do vaření. Když mám vše hotovo, přichází Kylie s dětmi. Martin prý přijde z práce až po osmnácté hodině.

Nyní je 17:00 a čekání na Martina si vyplňuji čtením knihy, zatímco Kylie se zabývá dětmi. Na 18. hodinu připraví stolování a netrvá dlouho, přichází Martin. Všichni usedáme k prostřenému stolu a hodnotíme dnešní den.

„Zítřka bych se chtěl přesunout do národního parku Tongariro a projít si trek Tongariro Alpine Crossing,“ sděluji svůj záměr. „Na jak dlouho?“ ptá se Martin. „Asi tak na tři dny. Podle počasí,“ odvětim. „Dám Tongariro Crossing a pak se uvidí. Když to půjde, chtěl bych se podívat ještě na Mt. Ruapehu,“ povídám. „To bude asi složité, včera tam napadl první sníh. Zítřka, podle předpovědi má být v oblasti Národního parku Tongariro jako dnes – polojasno, oblačno, tudíž celkem slušné počasí. Změna má nastat až pozítří. Přijde ochlazení a je hlášen nějaký silný vítr, ale Tongariro Crossing bys měl v pohodě zvládnout. Pak uvidíš, když tak se vrátíš a můžeš si udělat cyklotrek tady, v okolí Taihape, kolo máš k dispozici v garáži.“ „OK, jsme domluveni.“

Po večeři dopijíme víno, chvíli sedíme nad mapou a zanedlouho si popřejeme dobrou noc. Po sprše, ještě než zalezu do postele, si připravím potřebné věci do hor, zapojím dobíječku s bateriemi a opět otevírám knihu. Z jejího dosavadního obsahu vyplývá, že parta, tuším, čtyř kamarádů absolvovala silniční trasu z 80 % totožnou s tou mou. Cestovali však v obytném karavanu z autopůjčovny, což zde není zrovna levná záležitost. Proto mi část textu v jejím názvu moc nesedí, ale budiž. V každém případě je to pro mě příjemné a zajímavé čtení a jedna pasáž je dokonce velmi inspirativní. Na fotografii Jana Kavaleho se cestovatelé vyhřívají v blankytně modrém bazénku s termální vodou, někde v okolí Tokaanu, což odsud není tak daleko. Městečko leží při jižním pobřeží Taupa, největšího jezera Nového Zélandu, které je odsud vzdáleno 120 km. Za pár dní, až budu přejíždět dál na sever, pojedu kolem něho. Nyní se však musím pořádně vyspat, zítřka mě čeká dvacet jedna kilometrů převážně vulkanického vysokohorského terénu. Nesmírně se těším a spokojeně usínám.

STŘEDA 6. 4. / 54. DEN

V 7:30 po ranní hygieně smažím v kuchyni vajíčka a vařím si zásobu horkého čaje do termosky. Hák mi sděluje: „Volala Kylie, že jede jako doprovod s dětmi ze školy na výlet do termálního bazénu někam poblíž Turangi. Jedou autama a Kylie bude mít jedno místo volné. Můžeš jet s ní, ale na devátou hodinu musíš být připraven, vyzvedne tě zde.“ To je paráda, chvíli přemýšlím, jestli nevyměním Tongariro za pohodlný a ozdravný pobyt v termálech, ale jsem již rozhodnut.

Musím využít dnešní příznivé počasí, kdoví, jak bude příští dny. Výchozí bod treku Tongariro Crossing – parkoviště Katetahi se nachází ve výšce 800 metrů nad mořem a leží na odbočce, nedaleko od silnice vedoucí do Turangi. Alespoň tam se s nimi přepravím a nebudu odkázaný na stop. Na termály je čas až definitivně opustím Taihape. Sdělím své rozhodnutí Martinovi a on to oznámí Kylie. Následně odjíždí do práce a přeje mi hezké zážitky. „Až budeš mít trek za sebou, ozvi se. Nahoře však není signál.“ povídá. „OK. Jdu si připravit bág.“ Přesně v 9:00 přijíždí Kylie s dětmi a společně odjíždíme po silnici č. 1 směrem na sever.

Již po několika kilometrech se po levé straně v dálce objeví mohutný kuželovitý masív vulkánu Mt. Ruapehu s čerstvou sněhovou pokrývkou. Dole jsou rozlehlé rovinaté pláně, porostlé nízkými keři a vzrostlými travinami. „*This is a military area!*“ – míváme cedule podél silnice upozorňující na vojenský prostor a ukrajujeme další kilometry, když se objeví druhý, za ním pak i třetí sopečný vrchol.

TONGARIRO NATIONAL PARK

Vulkanické pohoří míváme v takové vzdálenosti, že ho máme celé jako na dlani. Blankytně modrá obloha s několika bílými mráčky dává tušit dobré vyhlídky pro dnešní den. Pořizuji snímky pouze z jedoucího auta, neboť Kylie má časovou ztrátu na své kolegy jedoucí kdesi před námi, ale jsem vděčný, že se tímto pohodlným, pro mne tak překvapivým způsobem, dostanu na začátek treku. Však po této silnici pojedu ještě jednou a při troše štěstí se mi třeba podaří nafotit pohoří v klidu, pokud ovšem bude počasí příznivé jako dnes.

Národní park Tongariro je nejstarším parkem Nového Zélandu. Je součástí hlavní sopečné oblasti „Taupo Vulcanic Zone“. Jeho povrch pokrývá holá kamenitá půda,

kteřou střídají lávová pole, zasněžené vrcholky, vulkány a křišťálově čisté prameny, kde na povrchu uniká pára a vyvěrají horké prameny. Jsou tu i jezírka a všude je cítit zápach síry, jen nižší polohy jsou porostlé pralesní vegetací. Park byl založen již roku 1887, patnáct let od vzniku parku Yellowstonekého, nejstaršího národního parku na světě. Tongariro park se tak stal čtvrtým nejstarším na světě.

Dominantou jsou tři vulkány: Mount Tongariro, Mount Ngauruhoe a Mount Ruapehu. Posledně jmenovaný se svojí výškou 2 797 m je nejvyšší a nejaktivnější z celé trojice sopek. Jedna z nejničivějších erupcí byla zaznamenána o Vánocích roku 1953, kdy se vyhlila láva přes okraj kráterového jezera. Při své cestě do údolí krom jiného smetla železniční most, přes který právě přejížděl vlak. O život tehdy přišlo 153 lidí. Po této katastrofě bylo vybudováno důmyslné výstražné zařízení s alarmem, který v případě přelití lávy okamžitě upozorní na možné nebezpečí. Poslední zajímavou podívanou prý pojali po svém obyvatelé blízké vesničky Ohakue. V roce 1995, kdy se vulkán opět probudil k životu a začal ze svých útrob chrlit obrovská oblaka popela a prachu, sedli si na ulici na židle, popíjeli pivo a takto sledovali řádění přírodního živlu „v přímém přenosu“. Poslední erupce byla zaznamenána v říjnu roku 1997. Největším nebezpečím, které může kdykoliv nastat, jsou lahary, sopečné bahnotoky, pohybující se obrovskou rychlostí.

Mount Ruapehu je oblíbeným místem lyžařů. Ski areály, Whakapapa a Turoa jsou považovány za největší na Novém Zélandu. Jenom ve středisku Whakapapa na severní straně hory je více než třicet pečlivě upravovaných sjezdovek, šest vleků a sedm dvousedáčkových lanovek. Středisko Turoa na jižní straně obhospodaruje pět sedačkových lanovek, jednu šestisedáčkovou a mnoho vleků. Sedačková lanovka vede až do nadmořské výšky 2 020 metrů a obě střediska jsou vzájemně propojena sjezdovkami, ta nejdelší měří 4 km.

Park se rozprostírá na ploše 7 600 kilometrů čtverečních. Na délku měří 40 km, jeho šířka je takřka 30 km. Je zapsán v seznamu světového dědictví UNESCO a to hned dvakrát. Poprvé v roce 1990 pro své přírodní krásy, podruhé v roce 1993 pro kulturní význam. Nyní stojím na jeho prahu zcela sám, osamocen, a cítím, jak mi po těle stoupá adrenalin v krvi a vyvolává napětí.

TONGARIRO ALPINE CROSSING

Z časového hlediska se stal dost podstatný zádrhel. Když jsem vylezl z auta, zjistil jsem, že mě Kylie vysadila o 6 km dál než jsem potřeboval. Spoléhal jsem, že to

zde dobře zná, neboť prý s Martinem již tuto trasu šla. O celou jednu hodinu jsem se zdržel než jsem se stopem dostal zpět k odbočce, vedoucí k parkovišti Katetahi, výchozímu bodu treku od severu. Na jižním, druhém konci treku je chata Mangatepopo, odkud jsou to již jen dva kilometry k cíli na parkoviště Mangatepopo. Celá trasa je dlouhá 21 kilometrů a je považována za jeden z nejkrásnějších treků na Novém Zélandu. **Tongariro Alpine Crossing** je zařazen mezi 10 TOP treky světa. **Od 11:00** ukrajuji první kilometry svěžím lesem nohoplodů, stále zelených jehličnanů. Je mi jasné, že dnes to bude časově velmi náročné, neboť v průvodu je uvedena odhadovaná doba pochodu na jedenáct hodin. Snažím se tím nezabývat, neboť všude kolem je taková nádhera, že které až přechází zrak. A mám s sebou stan, spacák a karimatku. Stezka vede buší podél divoké bystřiny, v jejímž okolí je cítit síra. Když buš končí, naskytne se pohled na zaoblené vysoké narezlé kopce, jejichž barvu jim dodávají vysoké, všudypřítomné sesychající traviny. Obloha už není celistvě modrá, ale zahaluje ji šedá mlhovina, která se tu a tam protrhává. Pohled zpět k severu je úžasný. V dálce hluboko dole se třpytí hladina jezera Rotoaira, nad nímž se rojí husté tmavé mraky. Fotoaparát mám v nejvyšší pohotovosti a jen občas mi podvědomě probleskne, že dnes se asi dostanu do časové tísně. Procházím kolem Katetahi Hot Springs, jenž se skládá z několika desítek fumarol (sopečná exhalace – výron par a plynů o teplotě 100–800 °C), vroucích pramenů a bahenních jezírek. Katetahi Hot Springs je posvátné místo a soukromý pozemek Maorů. Vstup na jeho území je zakázán. Lze si jej prohlédnout pouze ze stezky, což činím dokumentací několika snímků a pokračuji vzhůru po klikatící se stezce.

Po dvou hodinách přicházím na Katetahi Hut, což je turistická chata s tekoucí vodou a též s několika upravenými stanovými pláčky. V chatě jsou palandy, na kterých se vyspí 25 lidí, ovšem musíte mít předem zakoupený Hut Pass. WC opodál je samozřejmostí i v těchto končinách. Bodejť by ne, v letní sezoně navštíví toto místo denně stovky lidí. Já jsem tu však sám, ještě nikoho jsem nepotkal, kromě jednoho chlapíka, s nímž jsem se minul dole na parkovišti.

Zde provedu krátkou občerstvovací zastávku. Vařím rychle čaj a zakusuji sušenky. V termosce mám dostatečné množství čaje vařeného ráno, ale ten mi poslouží jako železná zásoba na večer. Vyměním propocené moirové triko za suché a vystavím ho na větru, kde bleskově osychá. Uložím ho do batohu a odcházím **13:00**. Pokračuji po kamenité stezce, kterou v podmáčeném terénu střídají umělé dřevěné chodníčky. Stále je přijatelné počasí, nic nenasvědčuje, že by tomu mělo být jinak. V zánovních botách cítím tlak na malíčky, což není dobré znamení.

Přecházím postupně do partií, kde leží sněhová pokrývka a scenérie jsou stále nádherné, kam jen oko dohlédne. Nyní je vidět i Taupo, největší jezero Nového Zélandu. Mračna na obloze však přibývají každou vteřinou a dramatický obraz nebe se stupňuje. Souvislá vrstva těžkého mokrého sněhu ostře kontrastuje s černými, hrubými chuchvalci lávových kamenů a mě zdejší drsná příroda neustále vyzývá k focení. Ani si neuvědomuji, že se již brodím těžkým mokrým sněhem, oblečen pouze do kraťasů a větrovky. Vítr však neustále graduje. Dlouhé kalhoty mám v bathu, ale na převlek nemám ani pomyšlení, jsem plně zaměstnán pořizováním dokumentace. Vybírám scény, mačkám spoušť a po každém cvaknutí závěrky si prikazuji omezit focení a soustředit se spíš na rychlý a bezpečný přechod. Avšak touha zachytit vždy nový a nový obraz je silnější.

Nacházím se již v centrální části, přímo mezi vrcholky vulkánů. Na jakési náhorní planině, plné popela, lávových kamenů a skalních bloků. Nevnímám čas, a když se konečně podívám na hodinky, úplně se vyděším. Jsem teprve v polovině trasy a jsou již tři hodiny odpoledne. Je mi jasné, že dnes za světla nesestoupím. Přede mnou je ještě Blue Lake a soustava tří jezer Emerald Lakes. Potom velmi prudké stoupání na Red Krater a po 600 metrech chůze při okraji kráteru sestup do sedla Mangatepopo. Odtud by měl následovat už jen sestup.

Ze sněhové pokrývky se náhle vynoří smaragdově modré jezero Blue Lake o kruhovém průměru 500 m. Jeho obvod zvýrazňuje sírou prosycený žlutozelený prstenec. Pro takovéto pohledy stojí za to žít, pomyslím si při zaostřování objektivu. Dál jdu zasněženou sopečnou krajinou, ve které se po chvíli objeví jedno, za ním druhé i třetí jezero nedefinovatelné modré, vyšperkované opět sirným lemem.

Začíná opravdu silně foukat – již dávno jsem nahradil oblíbenou kšiltovku kulichem, a natáhl vlněné rukavice, neboť vichr přímo běsní a mrazivá mlha zcela zahalila sopečné vrcholky Mount Tongariro i Mount Ngauruhoe. Však stojím na hraně sopečného jezera Emerald a stále se nemohu vynadívat na jeho vodní hladinu. Teď mě čeká výstup velmi strmou hranou, končící ve výšce 1800 m u okraje Červeného kráteru. Zdolávám ji způsobem – dva kroky vpřed a jeden vzad. Sněhu je zde po kolena, pod ním je vysoká vrstva popela a drobné lávové suťi, takže při každém kroku se sesunu o půlkrok zpět, přestože si pomáhám rukama. V polovině výstupu se zastavím, otočím zády k hoře, zadupu paty do sněhu a batohem se opřu o hranu. Hluboko pode mnou ostře kontrastuje čerstvý bílý sníh se zelenými a modrými odstíny jezer.

Jen provedu opravdu poslední snímky a z nebe se snáší peklo. Boční vítr se opírá do objemného batohu a mám co dělat, abych udržel rovnováhu a neskutálel se dolů

do jezera. Situace začíná být opravdu velmi dramatická, neboť začala řídit skutečná vichřice. Co nejdřív se musím dostat nahoru ke kráteru, odtud projít 200 metrů po jeho obvodu a honem do sedla. Tam zabívakuji a přečkám noc. Jiná možnost neexistuje.

Stojím při okraji kráteru. Vlevo pode mnou se šklebí jeho obrovská, dokončená rozevřená rudá tlama. Ještě jednou, opravdu naposled vytáhnou foťák, ale ze snímku není takřka nic. Viditelnost – 0! Stále je však světlo. Sice mléčné, ale není tma! Jsem v neznámém terénu a naštěstí tu je tyčové značení. Kde není sníh, tam mě k další tyči dovede stezka ošlapaná od náporu letních turistů.

MANGATEPOPO SADDLE

V 17:15 konečně stanu v sedle Mangatepopo, kde se již čerti žení. Rychlost větru dosahuje zcela jistě 100 až 120 km/h, tedy hodnot mohutné vichřice. Terén v sedle je velice členitý a nerovný, plný hrubých lávových kamenů, vývěrů lávy a škváry, a tak hledám vhodný skalní blok, v jehož závětrí bych postavil stan. Široko daleko však není nic, co by odpovídalo mým představám. Snad jen jedna jediná, opravdu nouzová skalka v celém sedle mi poskytne relativní bezpečí. Je to téměř tři metry vysoký blok hrubé lávové hmoty, a jen o málo širší než je délka mého stanu. Je plný ostrých výčnělků a děr, ale velmi pevný. Zaklíním batoh mezi balvany, aby mi ho neodnesly větry a pouštím se do úpravy plochy na jeho závětrné straně. Vyčistím plac od kamenů velikosti basketbalového míče, jejichž povrch je ostrý jako struhadlo. Jsou těžké, což se hodí, neboť postavit stan v těchto povětrnostních podmínkách nebude vůbec jednoduché.

Pomocnou horolezeckou šňůrou o průměru 6 mm prodloužím všechny stanové úchyty. Kolíky v základně zatížím těžkými kameny a konstrukci zafixuji silnější horolezeckou šňůrou ke skalnímu bloku. S příchodem sněhové vánice se začíná i stmívat, a tak si musím pospíšet, neboť do půl hodiny bude úplná tma. Na konce stanových šňůr základního dílu navážu těžké lávové kameny a stejné provedu i s vrchním, střešním dílem. Potom po celém obvodu navrším kamenný ochranný val, aby co nejvíce zamezil průniku větru mezi plátna. Když je vše hotové, zkontroluji odolnost a pevnost úchytů. Vše je OK, udělal jsem maximum.

Vyprázdním močový měchýř a vlezu do pracně vybudovaného bivaku. Zvuky, jež vyluzuje vichřice a zmítající se stanové plátno, jsou naprosto šílené. Toto nemůže stan přežít, je první co mě napadá. V hlavě se mi okamžitě zjeví obraz z oblasti scifi, jak je stan hnán vichřicí, rolován se mnou i s batohem uvnitř temnou nocí do hluboké propasti na úpatí sopky!

Jsem vážně připraven na nejhorší. Naštěstí dobře vím, jak se zachovat v kritické situaci pod širým nebem v takovémto, naprosto šíleném počasí. Víím, jak přečkat noc i bez stanu, podmínkou je však být dobře oblečen, a to já jsem. Schoulen k objektu v jeho závětrné straně, pouze takto lze přečkat noc do rozednění a přežít. A já rozhodně přežít chci, musím! Musím se vrátit živ a zdrav, nejen do údolí, ale domů k nejbližším, rodině, přátelům a známým.

Nejdříve se vysvěču a obléknu do suchého, rozbalím samonafukovačku, spací pytel a sestavím plynový vaříč. Dvojitá čínská polévka zahřeje a nezklame nikdy, stejně jako stále ještě horký čaj z termosky. Přestože mě tento živel překvapil, cítím se být silný, nad věcí a jsem schopen stále racionálně uvažovat. Myslím, že jsem nic nepodcenil, i když jsem bivak postavil doslova v hodině dvanácté. Na druhou stranu - mám snímky i zážitky, které bych za normálních okolností nepořídil, a o tom to je! Budou mě provázet po zbytek mého života.

Avizovaná změna počasí přišla o den dřív. S tím nic nenadělám, avšak takovýhle mazec jsem si ani ve snu nedovedl představit. Vichřice se stále stupňuje, stan se zmítá a třepotá jako hedvábí. Horolezecké šňůry jsou však pevné. Jsem sice v závětrří, ale vzdušné proudy, které se třísťí o skalní blok, aby se vzápětí setkaly v podobě vracáků a vírů, vytváří nepředstavitelné hororové představení, doprovázené šíleným, nervydrásajícím kvílením.

ČTVRTEK 7. 4. / 55. DEN

Celou noc jsem nezahmouřil oči. Ač neznaboh, vzýval jsem všechny svaté, ať už to konečně skončí. Ale vše bylo jinak. Skutečné peklo nastalo po půlnoci a trvalo celou noc i následující den.

Zbývá jen dodat, že jsem se zpět do Taihape dostal dost těžce, ale pouze třemi stopy. Celou dobu lilo, nebo padal mokřý sníh. Za neutuchajícího, silného mrazivého větru mě minulo jen několik aut. Za městem Ohakune jsem stopoval na kost promrzlý, téměř dvě hodiny. Pak mě vzal chlap s nákladákem, co rozváží propan-butan po regionu Taupo, až do Taihape. Hned na začátku hodinové jízdy mi pípla sms od Háka: *Co je s tebou? Jsi nazivu? Kde jsi? Přijedu pro tebe autem. Nahore radil orkan. Jsi v pořádku? Ozvi se! Martin.* Má odpověď zněla: *Prave jsem chytil stop, za hodinu jsem u Tebe. Vše je ok, Jirka.*

Jsem rád, že jsem opět v teple Martina domu, vše vybaluji, následuje teplá sprcha. Hák jede v 6 hod. na squash. Večeřím párek na škeblí s bramborovou

kaší a švestkovou omáčkou, kterou dělala maminka Kylie. Hák se záhy vrací, neboť mu nepříjel squashový parťák. Pijeme Pilsner Urquell, a zatím co diskutujeme o mé dobrodružné cestě, hlasatelka v hlavním televizním zpravodajství právě oznamuje: ***Ze včerejška na dnešek se Národním parkem Tongariro přehnal orkán o rychlosti větru 150 km/h Beaufortovy stupnice!***

Jsem unaven, nevyspalý, ale šťasten, že jsem to vše přežil ve zdraví, a že tu mám takové zázemí. Po chvíli se rozloučím a jdu spát. Zítřek bude odpočinkový, trochu si pospím. Musím osušit stan a zjistit míru poškození.

Celkovou atmosféru dobrodružství v horách asi nejlépe vystihuje má další elektronická zpráva do ČR:

Zdravím Vás všechny z Taihape, zaplat' pánbůh živ a zdrav. Pouze materiálové škody mi vznikly během uplynulých dvou dnů. Respektive noci na dnešek a do jedenácti hodin dopoledne, než jsem konečně mohl začít jednat. Včera, tj. 6. 4. v devět hodin dopoledne jsem vyrazil směr NP Tongariro, ke stejnojmenné sopce na trek Tongariro Crossing. Jednadvacet kilometrů dlouhý, převýšení 1 200 metrů. Na začátku treku jsem byl v jedenáct hodin. S fotobatůžkem v báglu, spacím pytlíkem, karimatkou a věcmi na převlek. Též plyn, vaříč, trochu jídla a pití. Samozřejmě stan. Počasí polooblačno, ne moc slunce, tmavé mraky. Užíval jsem si nádhery kolem, fotil a byl jako u vytržení. Nejvyšší sopka byla zahalena v mracích, tam jsem se chtěl podívat ještě po této rozcvičce. Nicméně čas letěl, v šest večer je tu už tma a tak jsem věděl, že do plánované chatky Mangatepopo na konci treku nedojdu a budu muset bivakovat v horách. Začínala sněhová pole, dramatická obloha a jezírka vytvářely nádherné scény. Fotoaparát v nejvyšší frekvenci použití, náhle souvislá sněhová pokrývka. Avizovaná změna počasí přišla o den dřív a s nebyvalou silou. Prožil jsem noc hrůzy, beze spánku, zabivakovaný za velkým blokem lávové hmoty. V šest jsem zalezl do stanu, uvařil si polévku. Pak to začalo. Šílená noc s dobrým koncem. Ta vichřice přišla znenadání a nevěřil jsem, že to stan přežije. Trnul jsem hrůzou, ale když se do rána nic, kromě potrhaneho plátna, polámané konstrukce a hrozného, několikazvučného kvílení nestalo (každé údolí vyhrávalo v jiné tónině), věřil jsem, že to už nějak přežiju. Čas ubíhal velmi pomalu, stan tancoval jako pomínutý, všechny víry a vzdušné proudy se soustředily snad na jediný bod v okolí. Tím byl můj stan, koupenny v Austrálii za pouhých deset dolarů. Čekal jsem, až se rozední, spát se nedalo, musel jsem být v neustálé pohotovosti, připravený na všechno. Venku chvíli liják, chvíli sněhová vánice, kterou chrlila vichřice, s neustále se stupňující silou. Bál jsem se podívat ven, co se tam odehrává. Když se rozednívalo, škvírkou jsem

zjistil venkovní stav a bylo nemyslitelné sbalit se a vypadnout. Viditelnost nulová. Neustálý déšť se sněhem bičovaný vichřicí jsem řešil opětovným zalezením do spacáku. Najednou jsem slyšel jiné zvuky sténajícího stanu. Bylo jasné, že plátno začalo brát za své. Naše staré pořekadlo od vody o počasí je, že jedenáctá rozhodne. Hodím čučku a vidím kousek od stanu značící tyč. Dál nedohlédnu, ale to stačí. Nemůžu už déle čekat. Balím spacák a karimatku. Ostatní věci též. Obuji boty, z kterých jsem měl největší obavy. Nohy jsou ale kupodivu fit. Hodím na sebe bundu a vylezu ven. Vichřice stále zuří, ale viditelnost už je na vzdálenost tyčí. Rozhoduji se sbalit stan, jehož vrchní díl je na cucky. Je nutno ho však pochválit, neboť mě opravdu podržel. Nevěřil jsem, uvěřil jsem. Při balení to byla hrůza. Vlněné rukavice jsem měl na rukách, ale 0 °C s touto rychlostí větru dokáží své.

Goretex je výborný materiál. Jdu proti větru, který si se mnou dělá, co chce. Podle mapy mám před sebou už jen sestup a to je dobře. Za světla přežiju všechno, hlavně že mám za sebou tu příšernou noc. Scházím do údolí kolem vřidelního potoka, z kterého se páří a je cítit síra. Připadám si náhle, jako na lázeňské kolonádě, na focení však už nemám ani pomyslení. Před sebou ještě tři hodiny chůze a pak dalších sedm kiláků na hlavní silnici, kde snad jezdí auta. Celkem 80 km k Hákoví, kde teď sedím už v pohodě při čajíku a přemýšlím, jestli tato dobrodružství stojí za to. Samozřejmě, že ano! Jen tak se dají pořídít snímky, které vdechnou atmosféru okamžiku. S karavanem za tisíce půjčovního v eurech či dolarech, s veškerým pohodlím v zádech líčit své „dobrodružné cesty“, tak to se mi přičí. Šel jsem ze zvědavosti před mým odletem na avizované „dobrodružné“ putování po Austrálii jednoho nejmenovaného cestovatele a odcházel jsem znechucen prezentací „pohádkové“ rodinné dovolené. Bylo to mé druhé osobní zklamání z jeho představení. Poprvé na přelomu sametové revoluce, kdy jsem byl ve vodáckém laufu. Společně s kamarády z vodáckého oddílu jsme viděli velice poutavé plakáty, slibující: „Dobrodružství v peřejích Aljašky“. Plni očekávání jsme se zúčastnili, čekáme kdy to přijde, a najednou byl konec. Nepřišlo vůbec nic... Všichni jsme to zklamání šli rozdýchat do hospody.

Samozřejmě, kdybych šel tento trek jako čistokrevný hiker a hltal kilometry, nedostal bych se do situace, v jaké jsem se ocitl. Přelít bych tu trasu jako gepard, ale nic bych z toho neměl. I taková situace v níž jsem se ocitl, má své kouzlo. Chtěl jsem vám jen přiblížit skutečné dobrodružství, a také to, že Nový Zéland nejsou jen zlatavé pláže, ovce a ovoce. Nový Zéland má především to,

co nemá snad žádný jiný stát na světě. Je jím velmi vrtošivé počasí, které se díky své ostrovní povaze a výjimečné geografické poloze mění neustále a v každé roční době.

Jestli jsem Vás aspoň trochu vtáhl do mého příběhu, tak jsem moc rád. Je to již mé čtvrté, páté či šesté skutečné drama, budu-li počítat též nepovedené „australské kafičko“, které jsem na mém vandru u protinožců prožil. A o tom je život. Musí se žít na plný pecky, dokud žijeme, jinak jsme mrtví, aniž si to uvědomujeme! Přeju Vám všem hezké jaro, hodně hřejivého sluníčka, lásky a pohody, ale hlavně – ZDRAVÍ! ... Zdraví Vás Jiří Karas Jůzl.

PÁTEK 8. 4. / 56. DEN

7:00. Kylie s dětmi je ve škole, venku nepřetržitě prší, Martin mi dává klíče od garáže, abych si tam mohl rozvěsit a osušit stan. Odjíždí do zaměstnání a já zjišťuji rozsah škod. Některé laminátové díly konstrukce jsou podélně roztržštěné a střešní stanový díl je potrháný, zejména po jeho okrajích v oblasti kotvících šňůr. Některé provazy jsou i s kusy plátna vytrženy. Spacák i karimatka jsou hodně vlhké, a pokud nebude svítit slunce, snaha o vysušení bude stejně marná, neboť vlhkost vzduchu je zde vysoká a nic nenasvědčuje, že by se mělo ukázat slunce. V 13:00 přijíždí Martin na polední sendvič. „Dnes opět připravím večeři,“ oznamuji mu. Ve Woolworthu pak nakoupím kuřecí prsa a uvařím kuřecí na paprice s rýží. Při jídle s Martinem probíráme možné sobotní i nedělní aktivity a ptám se na vodní trip, na nějž jsem se tolik těšil. Vypadá to, že je mimo hru, neboť je nachlazený. V tomto stavu se mu na vodu nechce, místo toho mi navrhuje cyklotrasu. Namaluje mi plánec a připraví podrobnou mapu, do které označí všechna zajímavá místa. A já sem rád, že budu mít aspoň nějakou činnost, i když ne na vodě.

SOBOTA 9. 4. / 57. DEN

Je 8:00. Ležím v posteli. Právě jsem dočetl knihu „Novým Zélandem s děravou kapsou“, doplněnou pěknými snímky. Proč má v názvu dovětek „s děravou kapsou“ mi i nadále zůstává záhadou. Moje dočasná místnost je studená, dobře se mi tu spí. Připomíná mi chvíle z dětství, kdy jsme o prázdninách s bratrance usínali v chladném pokoji pod husím peřím napěchovanými duchoňkami. Podzimní paprsky